

1888 - Β'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ, 1888 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΗΜΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ίδρυσις ἐν ἔτει 1870

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1888

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσῶ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτὰ καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου
Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΒΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἄδειου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
 Καρτοδέτου » 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε τόμον 13ον Σελ. 181).

Ἀποῦ παρήλθον τὰς σκηνάς, οἱ δύο ἵπποι εἰσῆλθον εἰς στενὸν μονοπάτιον, εἰς τὸ ὅποιον μόλις ἠδύναντο νὰ βαδίσωσι καὶ οἱ δύο ὄμοι. Καθ' ὁδὸν, ὁ Μεβρούκ διηγῆθη εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὅτι ὁ πασσάς, ἡ πρὸς τὸν ὅποιον ὁμοιότης παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ἀποθῆ ὀλεθρία, εἶχε συλληφθῆ παρ' αὐτοῦ εἰς ἓν τῶν κυνηγίων των. Τότε τοῖς ὑπεσχέθη ἀντιλύτρων νὰ ἐπιτρέψῃ τὰ κυνήγια των εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

— Ἄλλὰ μὲλλον ὅτι ἔδωκεν ἐπιστήμως τὸν λόγον του, συλλαβὼν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀνηλεῶς. «Παρέβη τὸν ὄρκον του, θὰ ἀποθάνῃ!» εἶπεν ὁ Μεβρούκ ἐπισφραγίζων τὴν διηγήσιν του καὶ προσέθηκεν: «Προδότη, ἀχρεῖε!» Φθάσας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δάσους, ὁ κλέπτης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἐδειξεν

εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸν δρόμον τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ, τείνων αὐτῷ πρὸς ἀποχειρισμὸν τὴν χεῖρα. «Μουσταφᾶ, τῷ εἶπε, ἐγνωρίσθημεν κατὰ παράδοξον τρόπον, ἀλλ' ὅπωςδήποτε σὲ ἐφιλοξένησα καὶ τὸν μεταξὺ μας δεσμὸν μόνος ὁ θάνατος ἤμπορεῖ τοῦ λοι-

ποῦ νὰ θραύσῃ. Λάβε, φίλε, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἐὰν ποτὲ εὐρεθῆς ἐμπερδευμένος εἰς καμμίαν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχεις ἀνάγκην καρδίας πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένου βραχίονος, στείλέ μου τὸ καὶ θὰ σπεύσω εἰς ἐντάμωσίν σου. Λάβε καὶ αὐτὸ τὸ βαλάντιον ἤμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ ἔργον τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ φέρῃς εἰς πέρας.

— Ἐὐχαριστῶ, γενναίε Μεβρούκ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός μου. Δέχομαι τὸ ἐγχειρίδιόν σου, διότι ἐνδέχεται μετ' ὀλίγον νὰ λάβω χρεῖαν τῆς συνδρομῆς σου· ἀλλὰ χρήματα ἔχω ἀρκετὰ· τὸ βαλάντιόν σου δὲν μοῦ χρησιμεύει.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, ὁ Μεβρούκ τοῦ ἐσφιγξέ καὶ πάλιν τὴν χεῖρα κατέφθεσεν τὰ βαλάντιον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ἐγένετο ἀφαντοῦς.

Ἐντὸς τοῦ δάσους, μετὰχύτητα ἀνεμοστρόβιλου, ὁ ἀδελφός μου ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ τότε ἐκὼν ἄκων τὸ δῶρον, τὸ ὅποιον τοῦ προσέφε-
 ρεν ὁ φιλοξενήσας αὐτόν, ἡ ἐλευθερίότης τοῦ δὲ τοῦ ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν, διότι τὸ βαλάντιον περιείχε μεγάλην ποσότητα χρυαίου.

«ΠΑΡΙΣΤΑΤΟ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ Ὀ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΥ ἈΝΘΡΩΠΙΣΚΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΧΝΙΑΝ ἈΝΑ ΧΕΙΡΑΣ.» (Σελ. 3).

Ἄφου ἐγονυπέτησεν ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Ἄλλ᾽ ἀπὸ τὴν ἀπολύτρωσίν του, ὁ Μουσταφᾶς ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς κλέπτου, ἰππεύσας δ' ἐκ νέου, ὤρμησε τρέχων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Βαλσόρας.

Ὁ Λεζᾶχ ἔπαυσε νὰ ὀμιλῇ καὶ παρετήρει τὸν γηραιὸν Ἀχμέτ, ὅστις ἀπήντησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀφωρον ταύτην ἐρώτησιν:

— Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα μὰς διηγήθη, προθύμως μεταβάλλω τὴν περὶ τοῦ Μεβρούχ γνώμην μου. Συμφωνῶ ἐφέρθη γενναίως πρὸς τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἡ καρδιά του φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ξένη εἰς πᾶν ἀγαθὸν αἰσθημα.

— Ἐφέρθη ὡς καλὸς Μουσουλμάνος! ἀνεφώνησεν ὁ Μούλεη. Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐτελείωσες τὴν ἱστορίαν σου, ἀγαπητὲ Λεζᾶχ· ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ ἀκούσωμεν ἀκόμη καὶ νὰ μάθωμεν τὴν συνέχειαν τῶν περιπέτειῶν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ πῶς ἐλύτρωσε τὴν ἀδελφήν σου Φατιμέ καὶ τὴν μνηστήν του Ζωράϊδαν.

— Ἀφού ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ προσέχετε εἰς ὅ,τι λέγω, ὑπέλαβεν ὁ Λεζᾶχ, ἐξακολουθῶ εὐχαριστικῶς τὴν διήγησίν μου, διότι πράγματι ἡ ἱστορία τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶνε ἀξιοθαύμαστος.

Τὸ πρῶτ' τῆς ἐβδόμης μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡμέρας, ὁ Μουσταφᾶς ἔφθασεν ἐμπρός εἰς τὰς πύλας τῆς Βαλσόρας καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ μάθῃ, ἂν ἡ ἀγορὰ τῶν δούλων, ἡ ὁποία ἐγίνετο εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν κατ' ἔτος, εἶχεν ἀρχίσῃ.

— Ἐφθασες δύο ἡμέρας ἀργότερα, ἀφέντη, τοῦ εἶπον καὶ τὸν ἐλυποῦντο τόσο περισσότερο διὰ τὴν ἀργοπορίαν αὐτὴν, καθόσον ἡ ἀγορὰ ἦτο λαμπρά. Τὴν τελευταίαν ἰδίως ἡμέραν, ἔφεραν δύο δούλας τόσο ὠραίας, ὥστε ἔγεινεν ἐν εἶδος ἐπαναστάσεως μετὰ τῶν ἀγοραστῶν. Ἐφιλονείκουν καὶ ἐπάλαιον κυριολεκτικῶς διὰ νὰ ἴδωσιν αὐτάς, ἐπαλλήθησαν δὲ εἰς ὑπέρογκον τιμὴν.

Ὁ Μουσταφᾶς ἐζήτησε πολλὰς πληροφορίας περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἑξαισιῶν νεανίδων, περὶ τῶν ὁποίων ὅλοι ὠμίλουν μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐκ τῶν περιγραφῶν, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμνον, δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἦσαν αἱ ἀτυχεῖς τὰς ὁποίας ἐζήτηι. Ἐμαθεν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος τὰς ἠγόρασε, κατῴκει τεσσαράκοντα ὄρας μακρὰν τῆς Βαλσόρας, ὅτι ὠνομάζετο Θιοῦλη-Κὸς καὶ

ὅτι ἦτο πρόσωπον παραδοξότατον, πολὺ πλούσιος γέρον, ἀλλὰ πρὸ πάντων τρελλός. Ἐξ ἡ δὲ εἰς πολυτελεῖα τινὰ κατοικίαν, πάσῃων ἀσβεστον δίψαν ἀπολαύσειν, ἀλλὰ κατατροχόμενος συγχρόνως καὶ ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἕνεκα τοῦ ὁποίου συνεβουλεύετο πάντα ἀγύρτην ὃν συνήντα.

Κατ' ἀρχὰς ἐπήλθεν εἰς τὸν Μουσταφᾶν ἡ ἰδέα νὰ ἰππεύσῃ καὶ τρέξῃ εἰς καταδίωξιν τοῦ Θιοῦλη-Κὸς, ὅστις προηγεῖτο αὐτοῦ μίαν μόλις ἡμέραν· ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέφθη ὅτι αὐτός, ἀπλοῦς ἰδιώτης, δυσκολώτατα θὰ κατάρθωνε νὰ πλησιάσῃ τὸν ἰσχυρὸν ταξειδιώτην, κυρίως δὲ ἀδύνατον θὰ τοῦ ἦτο νὰ ἀρπάσῃ τὴν πολυτίμον λείαν τοῦ.

Ὁ ἀδελφός μου, φύσει γόνιμον ἔχων τὴν φαντασίαν καὶ γονιμωτέραν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς ἐκ τῆς παρισταμένης ἀνάγκης, ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἄλλο σχέδιον.

Ἡ ὁμοιότης του πρὸς τὸν πασσᾶν τῆς Ζουλέϊκας, ἕνεκα τῆς ὁποίας διέτρεξεν ἄλλοτε τόσον μέγαν κίνδυνον, τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ παρουσιασθῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πασσᾶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θιοῦλη-Κὸς καὶ διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου νὰ προσπαθῆσθαι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δύο νεανίδων.

Χάρις εἰς τὰ χρήματα τοῦ Μεβρούχ, συνεκρότησεν ἐπαρκῆ συνοδείαν ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἵππους. Ἀφού δὲ ἐνεδύθη, αὐτὸς καὶ ἡ συνοδεία του, μεγαλοπρεπῆ φορέματα, ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ πύργου τοῦ Θιοῦλη-Κὸς, ὅπου ἔφθασε μετὰ πέντε ἡμέρας.

Ὡς ἀρχαῖος τοῦ Σουλτάνου ὑπάλληλος καὶ ὡς τοιοῦτος ἐκτεθειμένος, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀπαγχονισθῇ μίαν ἡμέραν, ὁ γέρον Θιοῦλης ἔτρεφε μέγαν σεβασμὸν πρὸς πάντα ἅστις ἔφερον ἐπίσημόν τινα τίτλον. Ὑπεδέχθη λοιπὸν τὸν ἀδελφόν μου πολὺ φιλοφρόνως. Διὰ νὰ τὸν τιμῆσῃ διέταξε τοὺς μαγείρους του νὰ κατάβαλουν ὅλην αὐτῶν τὴν τέχνην καὶ ἀφού τὸν περιέφερον ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθούσαν, ἐπιδεικνύων εἰς αὐτὸν ὅ,τι ὠραῖον περιελάμβανεν ὁ πύργος του, τὸν παρεκάλεσε μὲ πολλὴν ἀβρότητα νὰ μείνῃ ἐν αὐτῷ ὅσον ἤθελε.

Ὁ ἀδελφός μου ἀπήλθε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας.

Ἐκοιμάτο πρὸ μίᾳς περιπυ ὄρας, ὅταν ζωηρὸν φῶς, διερχόμενον διὰ τῶν παραπετα-

σμάτων τῆς κλίνης, τὸν ἀφύπνισεν αἰφνιδίως. Ἀνακαθῆσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄκλανοίκτους, ὁ Μουσταφᾶς προσεπάθει νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρεῖτο ἀκόμη. Τρία βήματα μακρὰν αὐτοῦ, μὲ τὴν λυχνίαν ἀνὰ χεῖρας, ἀπαισιῶς μειδιῶν, παρίστατο ἐνώπιόν του ἡ φρικώδης μορφή τοῦ τερατομόρφου ἐκείνου ἀνθρωπίσκου, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ ἐντὸς τῆς σκηνῆς τοῦ Μεβρούχ.

— Ὀνευρεῖσθε, ἐσκέφθη ὁ Μουσταφᾶς καὶ ἤρχισε νὰ τσιμπᾷ τὰ χεῖρα του καὶ νὰ τραβᾷ τὴν μύτην του διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ἀνθρωπίσκος ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

— Τί θέλεις; τί κάμνεις αὐτοῦ; ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀδελφός μου μὲ μισοπνιγμένην φωνήν.

— Σιγώτερα, σιγώτερα, αὐθέντα, ἐψιθύρουν ὁ νάννος, πρὸς τὸ συμφέρον σου. Διότι πιστεύω ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖς διόλου νὰ γνωστῇ ἡ ἀληθὴς αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν ἦλθες ἐδῶ. Τὴν αἰτίαν αὐτὴν τὴν ἐμάντευσα ἢ τὴν ἀνεκάλυφα ἐγὼ, ὅπως θέλεις, καὶ ἦλθα νὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἀσθενῆ μου συνδρομήν, ἂν θέλῃς νὰ τὴν δεχθῆς.

Ὁ Μουσταφᾶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἐὰν δὲν εἶχα μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας κρεμάσῃ τὸν πασσᾶν, ἴσως ἡ ὁμοιότης σου πρὸς αὐτὸν θὰ ἦπάτα καὶ ἐμὲ ἀκόμη! ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν δι' ἀστειότητος.

— Πρὸ πάντων εἰπέ μου πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ; ἀπήντησεν ὁ Μουσταφᾶς, καταθυμωμένος διότι ἀνεγνωρίσθη.

— Ὡς σοῦ τὸ εἶπω, αὐθέντα, εἰς δύο λέξεις, εἶπεν ὁ νάννος. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ ὑποφέρω τὸν ὑπεροπτικὸν τρόπον τοῦ Κυρίου μου καὶ ἡ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔκαμε προκειμένου περὶ τῆς εὐγενείας σου μοῦ κατέστησεν ὅλως διόλου μισητὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποτελοῦς κλέπτου. Δὲν ἦτο ὅμως εὐκολον νὰ γίνω ἀμέσως τίμιος ἀνθρώπος. Διὰ νὰ μὴ εἶνε πολὺ ἀπότομος ἡ μεταβολή, ἀπεφάσισα νὰ γίνω δεσμοφύλαξ καὶ κατασκοπος. Καθὼς βλέπετε δὲ δὲν ἀπέτυχ᾽, ἀφού ἀνεκάλυφα τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σου καὶ παρουσιάσθη προτῆτερα ἀπὸ τὴν εὐγενεῖαν σου εἰς τὸν αὐθέντην Θιοῦλην, τοῦ ὁποῖου ἔχω

τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι δεσμοφύλαξ. Ἡ θέσις εἶνε καλὴ, ἀλλ' ἐγὼ φιλοδοξῶ μεγαλειτέραν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἰδοὺ ποῖον σχέδιον ἐπενόησα διὰ νὰ ἐπιτύχω ὅ,τι ζητῶ. Βάλομεν φωτιὰ εἰς τὸν πύργον. Εἰς τὴν σύγχυσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἀρπάζωμεν τὰς δύο αἰχμαλώτους καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς συνδρομῆς μου μοῦ δίδεις σύζυγον τὴν ἀδελφήν σου. Τί λέγεις; Ἄν θέλῃς καλὰ, εἰδ' ἄλλως πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὸν Θιοῦλην καὶ τοῦ διηγοῦμαι ὅ,τι γνωρίζω περὶ σοῦ. Λέγε· τί ἀποφασίζεις;

— Ἄθλιε! ἀνεφώνησεν ὁ Μουσταφᾶς μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἐνέπνευσε ἡ διήγησις τοῦ νάννου. Ἐγερθεὶς δὲ ἀποτόμως τῆς κλίνης του, ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐξεμπερδεύσῃ ἀμέσως μὲ τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον παρεμβάλλετο ἐμπρὸς του, ἀλλ' ὁ νάννος ὠλισθήσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφήκε τὴν λυχνίαν του νὰ πέσῃ χάμω ὅπου καὶ ἐσβέσθη καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ σκότος φωνάζων: «Κλέπται! λησταί!»

Ἡ θέσις τοῦ ἀδελφοῦ μου ἦτο φοβερά. Ἐπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ γρηγόρα τί θὰ κάμῃ, δὲν ἐσκέφθη δὲ πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ τὰς δύο δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, ἔπρεπε νὰ σωθῇ αὐτὸς πρῶτον.

Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν θύραν μετὰ τὸν θύρῃον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνεν ὁ δισεῖδης ἀνθρωπίσκος, ἦτο ἀδύνατον. Ὄρμησε λοιπὸν πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶχε εἰκοσι πέντε ποδῶν ὕψος. Τὰ βήματα ἐπλησίαζον καὶ φῶτα ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Μουσταφᾶς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγῃ. Δισταγμὸς δὲν ἐπετρέπετο· ὁ ἀδελφός μου ἐμάζευσεν μὲ σπουδὴν τὰ φορέματά του, ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὸ στόμα καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ κενόν. Ἡ γῆ, ἡ ὁποία προσφάτως εἶχε σκαφῆ, ἐμετρίασε τὴν ὄρμην τῆς πτώσεως. Τώρα ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ ὑψηλὸν τεῖχος, τὸ ὁποῖον περιέφρασε τὸν κήπον. Εὐτυχῶς κατάρθωσε καὶ τοῦτο, χάρις εἰς τὰς προεξοχὰς τῶν λίθων καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν πεδιάδα.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον μικρὸν δάσος καὶ ἐκρύβη βαθέως ἐντὸς αὐτοῦ, κατάκοπον ἔχων τὸ σῶμα, ἀλλὰ ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον τὸ πνεῦμα· ὅσον τὰ ἐμπόδια συνεσωρεύοντο, τόσο περισσότερο ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἠξίανε. Αἱ ἐπανελημμένα ἀποτυχία ἐδίδον εἰς αὐτὸν περισσό-

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρὸς σέ, ὦ Πλάστα, αἰνεσὶν
 Ἡ φύσις ὅλη ψάλλει.
 Μεγάλη σου ἡ δύναμις
 Ἡ δόξα σου μεγάλη.
 Ἡ ἀπειρος σοφία σου
 Τὸν κόσμον διευθύνει,
 Εὐγνώμων πρὸ τοῦ θρόνου σου
 Ἡ γῆ τὸ γόνυ κλίνει

Ὁ πλοῦτον χαριζόμενος
 Τελείων δωρημάτων,
 Τοὺς σὲ πιστῶς λατρεύοντας
 Προστάτευε φυλάττων.
 Ὁ καταπέμπων ἀνωθεν
 Τὸ φῶς τῆς χάριτός σου,
 Θεέ, ἡμῖν παράτεινον
 Τὸ μέγα ἔλεός σου.

Α. Α. ΚΑΤΑΡΟΥΖΙΝΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδε τόμον 13ον σελ. 177).

Ἐν τούτοις αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ ὁμως ὁ λέων δὲν ἐφαίνετο, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τοῦ Ἰωάννου, ὅστις τέλος ἐσυνήθισε καὶ ὁ φόβος του ἐμετριάσθη.

Μέχρι τῆς αὐγῆς ἤκούοντο οἱ βρυχηθμοὶ κατὰ τακτικὰ σχεδὸν διαλείμματα. Ἀμα δὲ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ διὰ μιᾶς ἐπαυσαν καὶ οἱ φοβεροὶ βρυχηθμοὶ καὶ οἱ ἄλλοι θόρυβοι καὶ κρότοι, καὶ ὁ Ἰωάννης ἠσυχάσας καὶ λησμονήσας τοὺς νυκτερινούς φόβους του ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός.

Ὅτε ἐξύπνησεν ὁ Ἰωάννης, ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ ὑψηλὰ, ὁ δὲ Φραγκίσκος εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς ἐπαίξε μετὰ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λημονήσῃ τελείως τοὺς νυκτερινούς φόβους καὶ τρόμους του.

Τὰ παιδία ἠγέρθησαν, ἐνίφθησαν εἰς τὸ ποτάμιον καὶ εἶπον τὴν προσευχὴν των καὶ ἠμχαρίστησαν τὸν Ὑψιστον διότι τὰ ἐφύλαξε τὴν νύκτα εἰς τὸν ἔρημον ἐκεῖνον τόπον, καὶ ἀνευ ἀναβολῆς ἐξεκίνησαν διευθυνόμενα πρὸς τὸ ὄρος.

Τώρα πλέον ἔπρεπε νὰ σπεύσουν ὅπως ἠδύναντο, διότι αἱ σιτιοδόχαι των ἦσαν κεναὶ καὶ ἡ πείνα δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ φανῇ. Ἐπειτα δὲ ἔπρεπε νὰ σπεύσουν ἐν ὄσῳ ὁ κειρὸς ἦτο δρασερός, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου των πρὶν αὐξήσῃ ὁ σφοδρὸς καύσων.

Πρὸς τὸ ὄρος ὑπῆρχον διάφοροι ἀτραποὶ, διάφορα μονοπάτια, καὶ ἦσαν δύσβατοι καὶ

ἀπότομοι, εἰς τινὰ δὲ μέρη δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἀτραπός.

Ὁ Ἰωάννης ἐβαδίζε κατ' εὐθείαν ἐπὶ γυμνῶν καὶ ὀλισθηρῶν βράχων ὅπου δὲν ὑπῆρχε δένδρον, ἀλλὰ μόνον ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνοντο ὀλίγαι ἀρκευθοὶ ψωραλέαι, καὶ πολὺ μακρὰν ἐπὶ τῆς κλιτύος τῶν βουνῶν μικρὰ τετράγωνα κίτρινα, ἰσχυροὶ σιτοφόροι ἀγροί.

Ἐπὶ τέσσαρας περὶ τοῦ ὄρους οἱ ἀδελφοὶ Καστέραι ἀνερχόμενοι εἰς τὰ ὄρη μετὰ πολλῆς καρτερίας καὶ γενναϊότητος, καὶ ὀλονέν ἐνόμιζον ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸ καταπραμένον Βου Ἰζέλ, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἀπεμακρύνετο ὅσον τὰ παιδία ἐπλησίαζον.

Παρετήρουν τὰ δύσμοιρα παιδία καὶ οὔτε χωρίον ἐφαίνετο οὔτε ψυχὴ γεννητῆ!

Ἄλλὰ οὐδὲ θεὸς Καστέρας!

Οὐδέν, οὐδέν!

Οὕτω πως ἦλθεν ἡ στιγμή τῆς καυστικῆς ὥρας τῆς ἡμέρας. Τότε ἡ θέσις τῶν μικρῶν ὀδοιπόρων ἐγινε κρισιμωτάτη. Ἐξήντημένοι ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς πείνης, μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύναντο νὰ σύρωνται. Εὐτυχῶς ὁ ποταμὸς ἦτο πλησίον καὶ τὰ δύσμοιρα παιδία εἶχον τοῦλάχιστον μικρὰν παρηγορίαν ὁσάκις ἐξηραίνετο τὸ στόμα των νὰ βρέχου, τὰ χεῖλη των διὰ τοῦ χλιαροῦ καὶ ἀηδοῦς ὕδατος τοῦ ποταμίου καὶ νὰ γελοῦν τὴν δίψαν των.

Αἰφνης νέον δυστόχημα φοβερώτερον τῶν

μέχρι τοῦδε κατέλαβε τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἀπὸ πολλῆς ὥρας ὁ καύσων ἐγίνετο κατ' ὀλίγον πνιγρὸς καὶ ὁ ἀήρ θερμώτατος καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἀναπνεύσουν. Διὰ μιᾶς ἐσηκώθη σύννεφον ἀμμου πυκνῆς καὶ λεπτοτάτης, ὁ ἥλιος ἐσκόπισθη, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐσκοτίσθη καὶ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον σκοπεσθῆ διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος φλογοβόλου. Ὁ οὐρανός, ὅστις πρότερον ἦτο κυανὸς λαμπρός, ἐγινε μολυβδόχρους καὶ ἐσκαπάσθη ὑπὸ συνέφων κοκκινωπῶν. Ταῦτοχρόνως δὲ ἤρχισε νὰ πνέῃ σφοδρῶς ἄνεμος καυστικὸς ὡς ὁ ἀτμός ὅστις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κλιβάνου.

Ὁ κονιορτὸς περιεκάλυψε τοὺς μικροὺς ὀδοιπόρους, ὁ καυστικὸς ἄνεμος ἐτύφλωνε τοὺς ὀφθαλμούς των, ὁ ἀφόρητος καύσων κατέπνιγε τὸν λαϊμόν των.

Τί νὰ κάμουν;

Ἐστάθησαν ἔντρομοι χωρὶς νὰ δύνανται νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει.

Ὁ καυστικὸς ἐκεῖνος ἄνεμος ἦτο ὁ λεγόμενος σιμόν, ὁ φοβερὸς ἄνεμος τῆς ἐρήμου Σαχάρας τοῦ ὁποίου ἡ πνοὴ μαραίνει καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὸν ἀνθρώπον· τὰ φύλλα

τῶν δένδρων μαραίνονται εὐθὺς καὶ σκάζουν τὰ δὲ ζῶα μὲ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας, τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην ἔξω τοῦ στόματος, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις αἵματος φεύγουσιν καὶ προσπαθοῦν νὰ κρυφθοῦν ὅπου προφθάσουν διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν φοβερόν ἐχθρόν.

Οἱ δὲ Ἀραβες εὐθὺς ὡς φανῇ τὸ κακὸν τοῦτο περιτυλίσσονται ἐντὸς τοῦ βουρνούζου των ὅσον δύνανται σφιγκτὰ καὶ καθήνται κατὰ γῆς ὀπισθεν τοῦ τοίχου τῆς καλύβης των ζαρωμένοι, ὥστε νὰ τοὺς προσβάλλῃ ὁ καυστικὸς ἄνεμος ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον μέρος τοῦ σώματός των.

Ἄλλ' οἱ μικροὶ ὀδοιπόροι μας τὰ ἔχασαν καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία ὥρα των. Τὰ ὠτὰ των ἐβόϊζον, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐθαμβώθησαν, τὸ δέρμα των ἐξηράνθη καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ, ἀνέπνεον μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ τέλος τὰ μέλη των παρέλυσαν τόσοσιν, ὥστε μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπέσαν κατὰ γῆς καὶ οἱ τρεῖς.

Δύσμοιροι μικροὶ Καστέραι!

(Ἐπεται συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
 (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰ. ΒΑΒΙΝ)

ΘΑ ΓΙΝΩ ΓΙΑΤΡΟΣ

(ΛΗΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Ἀλέκος εἶνε ἐξυπνο, πολὺ ἐξυπνο παιδάκι. Οἱ γονεῖς του δὲν ἔχουν ἄλλο καὶ τὸ ὑπεραγαποῦν, εἶνε τὸ χαϊδεμένο των παιδί. Τίποτε δὲν ἀρνοῦνται τοῦ Ἀλέκου, ὅτι θέλει ἀμέσως τὸ ἔχει, παιγνίδια, διασκεδάσεις καὶ χίλια ἄλλα καλά.

Εὐτυχῆς εἶνε ὁ Ἀλέκος ποῦ ἔχει τόσοσιν καλοὺς γονεῖς. Ἄλλ' εἶνε καὶ οἱ κληροῖ αὐτοῦ γονεῖς τόσοσιν εὐτυχεῖς καὶ ἠμχαριστημένοι ὅσον καὶ ὁ Ἀλέκος των; Ὁχι.

— Διατί; θὰ μ' ἐρωτήσητε.

— Διότι ὁ Ἀλέκος δὲν ἀγαπᾷ τὰ γράμματα· ὅταν εἶνε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματός του προσποιεῖται τὸν ἀσθενῆ. Εἰς τὰ παιγνίδια εἶνε ὁ πρῶτος καὶ δὲν παραπονεῖται τότε ὅτι ἔχει πονοκέφαλον. Ἐὰν εἴξευρε πόσον λυπεῖ τοὺς γονεῖς του, δὲν θὰ ἐπρωτίμα τὰ παιγνίδια ἀπὸ τὸ μάθημά του.

Ὅταν τὸν ἐρωτοῦν: — Τί θὰ γίνῃς ἀποῦ μεγαλώσῃς, ποῦ δὲν θέλεις νὰ μάθῃς γράμματα ἀπὸ τώρα ποῦ εἶσαι μικρός; — Τί θὰ γίνω; Νά! θὰ γίνω γιατρός! — Γιατρός; — Νά, θὰ φορέσω ἄμα μεγαλώσω, λορινιά, ψηλὸ καπέλο, γάντια, βενδικότα καὶ θὰ ἔχω καὶ ἓνα μπαπτουνάκι καὶ θὰ εἶμαι κομψὸς γιατρούλακος!

Σαῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, δὲν σκέπτεσθαι βεβαίως ὡσάν τὸν Ἀλέκον. Εἰξέυρετε ὅτι, διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς γιατρός ἢ ὅτι ἄλλο, δὲν πρέπει νὰ στολίτῃ τὸ σῶμα του ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του, νὰ μάθῃ καλά γράμματα καὶ νὰ γίνῃ ἀληθινὸς ἐπιστήμων. Σ. Α. Κ.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ (ΜΥΘΟΣ)

Ένας τράγος διψασμένος, μία φορά κ' έναν καιρό βρούσι να εύρη ζήτησε εις τὸ δάσος με νερό. Τρέχει μέσα στὰ λαγκάδια, εις τοὺς βράχους ἀναβαίνει όταν ἄλεπου ἄσὸν δρόμον ἀπαντᾷ διψασμένη, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἀμέσως, ἂν καμμιὰ γνωρίζῃ βρούσι νὰ ὑπάγῃ ὁ καίμενος καὶ τὴ δίψα του νὰ σβύσῃ. « Τράγε μου — τοῦ λέγει — μέσα 'ς ἕνα ἄγριο λαγκάδι κ' ἀπ' ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ξεύρω δροσερὸ πηγάδι κ' ἐστὶν, φίλε μου, διψᾶσω, δίχως διόλου νὰ βραδύνω κ' ἕνα καὶ δύο ἐκεῖ πηγαίνω, καὶ νερὸ δροσάτο πίνω κ' ὡστ' ἐκεῖ ἐὰν θελήσῃς, τράγε, νὰ μ' ἀκολουθήσῃς κ' ἐμὲ νεράκι κρύο, κρύο τὴν κοιλιά σου θὰ δροσίτῃς. Μόλις τ' ἀκουσε ὁ τράγος οὔτε μίαν στιγμὴ δὲν χάνει μετὴν ἄλεπου κινεῖται καὶ εἰς τὸ λαγκάδι φθάνει, δίχως δὲ νὰ ἐξετάσῃ ἂν μπορῆσῃ νὰ ἀνέβῃ πάλιν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὁ μωρὸς ἐκεῖ κατέβη. Καὶ ἡ ἄλεπου ὁμοίως ἐπειδὴ ἦταν διψασμένη τίποτε δὲν ἐξετάζει καὶ μαζί του καταβαίει. Πίνουν, πίνουν καὶ δροσιζοῦν καὶ οἱ δύο τὴν κοιλιά τους, κ' ἔπειτα κινεῖται νὰ φύγουν· μὰ μεγάλη συμφορὰ τους! δὲν μποροῦν νὰ εὔρουν δρόμον καὶ νὰ ἐβγουν οἱ καίμενα:

κ' ἀπομένουν στὸ πηγάδι σκυθρωποὶ καὶ λυπημένοι. Μὰ ἡ ἄλεπου, πανούργος ἢ καμπόνηρη ἐκείνη ἕνα σχέδιον στὸν τράγο μετὰ χαρὰ εὐθὺς προτείνει « Εἰς τὸν τοῖχον — λέγει — τράγε στήλωσε τὰ μπροστινά σου κ' εἰς τὰ πισινά σου σήκω, ν' ἀνεβῶ στὰ κέρατά σου κ' ἀπ' ἐκεῖ μετὰ εὐκολία θὰ ἐβῶ εἰς τὸ λαγκάδι. κ' ἔπειτα θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἀφίσης τὸ πηγάδι. » Μόλις τ' ἀκουσε ὁ τράγος, μετὰ χαρὰ πολὺ μεγάλη εἰς τὰ πισινὰ στήκωθη μετὰ δρόμον τὸ κεφάλι, καὶ ἡ ἄλεπου ὅταν εἶδε νὰ πετύχῃ ἢ πονηρὰ τὴν πάτησε στὰ κέρατά του, καὶ ἐπήγε εἰς τὴν δουλειὰ της. Καὶ ὁ τράγος ὁ καίμενος στὸ πηγάδι μόνος μένει καὶ τὴν ἄλεπου ἀκόμη ἕως τὸρκα περιμένει.

Πρόσεχε, προτοῦ ἀκόμη κάθε ἔργον σου ἀρχίσῃς, πῶς αὐτὸ θὰ τελειώσῃς, ἵνα μὴ μετανοήσῃς.

Εἰς τῶν πονηρῶν τοὺς λόγους ἂν μεγάλην πίστιν δώσῃς, τὴν πολλὴν σου εὐπιστίην ἀκριβὰ θὰ τὴν πληρώσῃς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΑΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

[Ἐκ τῶν Ἡρωικῶν Χρονῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπὸ Ἄρ. Π. Κουρτίδου, ἀναγνωσματορίου ἐγκριθέντος ἐπὶ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ἈΜΗ Νόμον ὡς τοῦ μόνου καὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐπὶ τετραετίαν ἀναγνωστικοῦ βιβλίου τῆς δευτέρας τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τοῦ Κράτους].

Ἡ Δημήτηρ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ μεγάλου Διὸς· ἦτο δὲ προστάτρια τῆς γεωργίας καὶ τῆς εὐφορίας τῆς γῆς.

Ἡ Δημήτηρ εἶχε θυγατέρα τὴν ὠραίαν Περσεφόνην. Ἡ Περσεφόνη ἡμέραν τινα ἐξῆλθε μετὰ τὰς Ὀκτανίδας, τὰς θυγατέρας τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Γῆθους, εἰς τοὺς ἀνθοφόρους λιμῶνας, καὶ ἐπαίζε μετὰ αὐτάς καὶ ἔδρεπον διάφορα ἄνθη, ρόδα καὶ κρίνον καὶ εὐμορφα ἴα καὶ ἀγαλίδας· ἐκεῖ εἰς ἀπόστασιν βλέπει θαυμαστόν νάρκισσον, ὅστις διέχυνε τὴν εὐωδίαν του εἰς ὅλα τὰ περίεξ.

Ἡ Περσεφόνη ἔμεινεν ἐκθαμβοὶ, καθὼς τὴν εἶδεν, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς συντρόφους τῆς, καὶ ἠπλώσε καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς διὰ νὰ δρέψῃ τὸν ὠρατὸν νάρκισσον· ἀλλ' αἰφνὴς ἠνοιχθῆ ἡ γῆ καὶ ἐξῆλθεν ὁ Πλούτων μετὰ τοὺς ἵππους του, ἤρπασε τὴν Περσεφόνην καὶ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ χρυσοῦν ὄχημά του.

Ἡ Περσεφόνη ἐξέβαλλε δυνατὰς κραυγὰς· Ἡ Ἐκάτη ἐκ τοῦ ἄνδρου τῆς ἤκουσε τὴν φωνὴν

τῆς Περσεφόνης, καὶ ὁ Ἥλιος, ὅστις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ θόλου βλέπει τὰ πάντα, εἶδε τὴν ἄρπαγὴν τῆς Κόρης.

Τὰς κραυγὰς τῆς Περσεφόνης ἤκουσε καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Δημήτηρ· μεγάλην δὲ λύπην ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ εὐθὺς ἀπέσπασε μετὰ τὰς χεῖρας τῆς ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸ κρέδερνον, ρίψασα δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κυανοῦν κάλυμμα ἔτρεχεν ὡς πτηνόν, ἐρωτῶσα Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πληροφορίαν τινα. Ἐννέα ἡμέρας περιεφέρετο κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας δάδας ἀναμμέννας, καὶ οὔτε ἀμβροσίαν ἔτρωγεν, οὔτε νέκταρ ἐπινεν, οὔτε τὰ σῶμά τῆς ἔλουε. Τὴν δεκάτην ὁμοῦς ἡμέραν συνήνησεν αὐτὴν ἡ Ἐκάτη καὶ τῇ εἶπε — Ἀγλαόδωρε Δημήτερ, τίς ἤρπασε τὴν κόρην σου καὶ σὲ ἐβύθησεν εἰς λύπην; τὴν φωνὴν τῆς ἀρπαζομένης ἤκουσα, δὲν εἶδον ὁμοῦς μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου τίς ἦτο ὁ ἄρπαξ αὐτῆς· ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ὁ τὰ πάντα βλέπων Ἥλιος θὰ δυνήθῃ νὰ μὲς δώσῃ πληροφορίαν.

Ἡ Δημήτηρ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' εὐθὺς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Ἐκάτης· ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ ἐστάθησαν πλησίον τῶν ἵππων του.

Ἡ δὲ σεβαστὴ Θεὰ εἶπε πρὸς αὐτάν·

τὴν Περσεφόνην σου ὁ Πλούτων, διὰ νὰ τὴν ἔχῃ γυναῖκα· ἀλλὰ δὲν ἔχεις δικαίον νὰ λυπησῇσαι. Ὁ Πλούτων δὲν εἶναι κακὸς γαμβρὸς.

Ἡ Δημήτηρ μαθοῦσα ταῦτα ἐλυπήθη ἀκόμη περισσότερο, ὠργίσθη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς

Η ΔΗΜΗΤΗΡ

— Ἥλιε, ἂν ποτε ἤμὲ λόγον ἢ μετὰ ἔργον σὲ εὐχαρίστησα, μὴ κούψῃς, ἀλλ' εἰπέ μοι, διότι σὺ ἐκ τοῦ αἰθέρος βλέπεις εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, εἰπέ τίς Θεὸς ἢ ἀνθρώπος ἤρπασε τὴν ἀγαπητὴν μου θυγατέρα.

— Ἀνασσα Δημήτερ, θὰ μάθῃς ὅ,τι γνωρίζω. Ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν θυγατέρα σου καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἄδην· τῆς ἀρπαγῆς δὲ ταύτης αἴτιος δὲν εἶναι ἄλλος ἐμὰ ὁ Ζεὺς, διότι μετὰ τὴν ἀδειαν αὐτοῦ ἤρπασε

καὶ κατὰ τῶν ἄλλων Θεῶν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν γῆν, λαβοῦσα μορφήν θνητῆς γυναίκος.

Οὕτω περιφερομένη ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος πέτρας, εἰς τὴν οὐρανὸν ἐλαίᾳς, πλησίον τοῦ φρέατος, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὕδρευοντο οἱ πολλοὶ· ἦτο δὲ πολὺ λυπημένη.

Μετ' ὀλίγον ἦλθον εἰς τὸ φρέαρ διὰ νὰ ἀντλήσωσιν ὕδωρ μετὰ χαλκᾶς ὑδρίας αἱ θυγατέρες τοῦ Κελεοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσίνας, ὠραῖαι ὡς Θεαί· εἶδον τὴν λυπημένην γυναῖκα,

ἐπλησίασαν εἰς αὐτήν καὶ μὲ συμπαθητικὴν φωνὴν ἠρώτησαν·

— Τίς εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι γραῖα, διατί κάθησαι ἐδῶ μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ δὲν ἔρχεσαι εἰς τὰς οἰκίας; ἐκεῖ θὰ εὕρης γυναίκα, αἱ ὅποιαι θὰ σὲ ἀγκυλώσῃ καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον.

Οὕτως ὠμίλησαν αἱ καλάι κόραι τοῦ Κελεοῦ· ἡ δὲ γραῖα ἀπήντησεν·

— Εἰμαι ξένη, πειραταὶ μὲ ἤρπασαν ἐκ τῆς Κρήτης, κατάρθωσα δὲ νὰ διαφύγω ἐκ τῶν χειρῶν των καὶ ἔφθασα εἰς τὸν τόπον τοῦτον· σὰς εὐχομαι νὰ σὰς δώσουν οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σας· ἐμὲ δὲ λυπηθῆτε, ἀγαπηταὶ κόραι, ὠδηγήσατέ με εἰς τὸν οἶκόν τινος ἐκ τῶν προύχοντων, διὰ νὰ κάμνω τὰ ἔργα, τὰ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ κάμνη γραῖα γυνή. Εἰμπορῶ καὶ νεογνὸν τέκνον νὰ περιποιούμαι, καὶ οἰκίαν νὰ φυλάττω, ἀκόμη καὶ κλίνην νὰ στρώνω καὶ χειροτεχνήματα νὰ διδάσκω τὰς γυναίκα.

Πρὸς ταύτην δὲ ἀπεκρίθη ἡ Καλλιδική, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ.

— Σεβαστὴ γραῖα, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς σου, προθύμως δὲ θὰ σοὶ εἰπῶ τίνας εἶναι οἱ προύχοντες τῆς πόλεώς μας. Εἰς τὴν Ἑλευσίνα προύχοντες εἶναι ὁ Διοκλῆς, ὁ Πολύξενος, ὁ Εὐμόλπος, ὁ Δόλιχος καὶ ὁ σεβαστὸς ἡμῶν πατήρ· πάντες οὗτοι ἔχουσι γυναίκα, αἵτινες προθύμως θὰ σὲ δεχθῶσιν· ἄλλ' ἂν θέλῃς περιμένει ὀλίγον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μητέρα μας Μετάνειρα, ἴσως προστάξῃ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μας, καὶ νὰ μὴ ζητῆς ξένας οἰκίας, διότι ἔχει μικρὸν οἶόν, καὶ ἂν τὸν ἀναθρέψῃ καὶ τὸν μεγαλώσῃ θὰ σοὶ δώσῃ πολλὰ δῶρα.

Ἡ γραῖα συγκατένευσεν, αἱ δὲ κόραι, ἀφ' οὗ ἐγέμισαν μὲ ὕδωρ τὰ ἀγγεῖα, ἔφθασαν ταχέως εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ εἶπον ὅσα εἶδον καὶ ὅσα ἤκουσαν.

Ἡ καλὴ Μετάνειρα ἐπρόσταξεν αὐτὰς νὰ προσκαλέσωσι τὴν γραῖαν, αὐταὶ δὲ ὡς ἔλαφοι πηδῶσαι ἐπανήλθον εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον ἀφήσῃ αὐτήν· τὴν παρέλαβον δὲ καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἔφεραν αὐτὴν ἔμπροσθεν τῆς μητρός των.

Ἡ Μετάνειρα ἐκράτει εἰς τὸν κόλπον τῆς τὸν μικρὸν οἶόν της καὶ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν γραῖαν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν.

— Χαίρε, καλὴ γραῖα, καλῶς ἤλθες, φαίνεται ὅτι εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος. Οἱ Θεοὶ ὅμως πολλάκις δίδουσι συμφοράς, τὰς ὁποίας οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ ὑποφέρωσι· τὸρα ἀφ' οὗ ἤλθες εἰς τὸν οἶκόν μου, θὰ ἔχῃς ὅσα καὶ ἐγώ. Σοὺ ἐμπιστεύομαι τοῦτο τὸ βρέφος μου, τὸν Δημοφῶντά μου, νὰ μοῦ τὸν ἀναθρέψῃς. Οἱ Θεοὶ μοῦ τὸν ἐγάρισαν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν χωρὶς νὰ τὸ ἐλπίζω, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ ἀγαπητός· νὰ μοῦ τὸν ἀναθρέψῃς καὶ νὰ μοῦ τὸν κάμῃς παλληκάρι καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω καθὼς πρέπει.

Αὕτη δὲ ἀπεκρίθη·

— Καὶ σύ, ὦ γύναι, χαίρε· οἱ δὲ Θεοὶ εἴθε νὰ σοὺ δώσουν πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς· προθύμως δέχομαι, καθὼς μὲ προστάζεις, ν' ἀναθρέψω τοῦτον τὸν παῖδα καὶ θὰ τὸν περιποιούμαι ὡς νὰ ἦτον ἰδικός μου.

Ἡ Δημήτηρ ἐγκατέστη εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρον τοῦ Κελεοῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ Δημοφῶντος. Δὲν ἔτρεφε δὲ τὸ παιδίον οὔτε μὲ γάλα οὔτε μὲ τροφήν, ἀλλὰ τὸ ἔχρισε μὲ ἀμβροσίαν διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ ἀγήρατον καὶ ἀθάνατον.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωνε θαυμασίως καὶ ἦτο μίαν χαρὰ· ἐθαύμαζον δὲ οἱ γονεῖς του, διότι ἐμεγάλωνε τόσο ταχέως καὶ ἐγίνετο τόσο ὠραῖον.

Ἀλλὰ νόκτα τινὰ ἡ Μετάνειρα θελήσασα νὰ ἴδῃ τί κάμνει τὸ τέκνον της, παρετήρησε φρικτὸν θέαμα· ἡ γραῖα ἐπαράχωνε τὸν Δημοφῶντα ὑπὸ τὸ πῦρ ὡς δαυλόν.

Τοῦτο ἰδοῦσα ἡ Μετάνειρα κατετρόμαξεν, ἐκτύπησε μὲ τὰς χεῖρας τοὺς μηρούς της καὶ ἐφώναξεν· — ὦ τέκνον μου, ἡ ξένη σὲ καίει!

Ἡ δὲ θεὰ ὀργισθεῖσα ἐξέβαλεν ἀμέσως ἐκ τοῦ πυρὸς τὸ παιδίον, τὸ ἔθεσε κατὰ γῆς καὶ εἶπε· — Σεῖς οἱ ἀνθρώποι εἰσθε μωροὶ καὶ δὲν δύνασθε νὰ προγνωρίζετε οὔτε τὸ καλὸν οὔτε τὸ κακόν· ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς ὅτι θὰ ἔλαμνα ἀθάνατον τὸν ἀγαπητόν σου οἶόν· ἔθετα αὐτόν εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ κατατρώγῃ τοῦτο τὰς φθαρτὰς σάρκας του· ἀλλὰ τὸρα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κοινὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων· θὰ ἔχῃ ὅμως αἰωνίαν τιμὴν διότι ἠξιώθη νὰ καθίσῃ εἰς τὰ γόνατά μου καὶ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐγὼ εἰμαι ἡ Δημήτηρ, ἥτις τὰ μέγιστα τιμᾶται καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ τῶν

θητων· ἀλλ' ἄς σπεύσῃ ὅλος ὁ ἔθνος ν' ἀνεγείρῃ εἰς τιμὴν μου μέγαν ναὸν ὑπεράνω τῆς Καλλιγόρου πηγῆς, ἐπὶ τοῦ λόφου· ἐγὼ δὲ θέλω διδάξῃ τὰς τελετὰς μὲ τὰς ὁποίας ἔπειτα θέλετε μὲ καταπραῦνῃ.

Εὐθὺς δὲ μετέβαλεν ἀνάστημα καὶ μορφήν, ἀπέριψε τὸ γῆρας καὶ περιεβλήθη ὄλην τὴν οὐρανίαν καλλονὴν της. Θεῖα δὲ εὐωδία διασκορπίσθη ἀπὸ τοὺς πέπλους της, ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη ἐκυμάτισεν ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Καθὼς δὲ εἶδε ταῦτα ἡ Μετάνειρα, ἐλύθησαν τὰ γόνατά της καὶ ἔμεινεν ἀφωνος, λησμονήσασα καὶ αὐτὸ τὸ τέκνον της, τὸ ὅποιον ἔκειτο κατὰ γῆς.

Ἡ Μετάνειρα εἶπε ταῦτα εἰς τὸν Κελεόν· οὗτος δὲ τὴν ἐπαύριον συγκαλέσας τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν ἐπρόσταξε νὰ κατασκευάσωσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὠραῖον ναὸν τῆς Δήμητρος· ἅπαντες ἐπεισθήσαν εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν· τάχιστα δὲ εἰς μίαν ἡμέραν ἐτελείωσαν τὸν ναόν, διότι τοὺς ἐβοήθει ἡ θεὰ.

Ἡ δὲ Δημήτηρ εἰσήλθεν εἰς τὸν ναόν καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεοὺς, βαρέως λυπούμενη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της.

Ὀργισθεῖσα δὲ κατὰ τῶν Θεῶν ἔδωκε μεγάλην δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ γῆ δὲν παρήγεν οὐδὲν σπέρμα· οἱ βόες μᾶτην ἔσυρον εἰς τοὺς ἀγρούς τὰ καμπύλα ἄροτρα· πολλὴ δὲ κριθὴ ἐσπαίρετο ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν· ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ ὑπὸ φρικτῆς πείνης, καὶ οἱ Θεοὶ ἐκινδύνευον νὰ στερηθῶσι τὰς θυσίας.

Ὁ Ζεὺς ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς δυστυχίας ταύτης καὶ ἔστειλε πρῶτον τὴν χρυσοπτερον Ἴριν νὰ καλέσῃ τὴν καλλικόμον Δήμητρα· αὕτη δὲ ταχέως διατρέξασα τὸ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς διάστημα ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλευσίνα καὶ εὗρε τὴν Δήμητρα ἐντὸς τοῦ ναοῦ· εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν·

— Δήμητερ, ὁ πατήρ Ζεὺς σὲ προσκαλεῖ νὰ ἔλθῃς εἰς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς· ἔλα, μὴ ἀφήσῃς τὴν ἐκ τοῦ Διὸς παραγγελίαν μου ἀνεκτέλεστον.

Ἡ Δημήτηρ ὅμως δὲν ἐπέθετο.

Ὁ Ζεὺς ἔστειλε κατὰ σειρὰν πάντας τοὺς Θεοὺς πρὸς αὐτήν, καὶ ὑπέσχετο νὰ τῇ δώσῃ

περικαλλὴ δῶρα καὶ τιμὰς ὅσας θέλῃ, ἀλλ' ἡ Δημήτηρ ἔμεινεν ἀμετάπειστος.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἔλεγεν, οὐδὲ θ' ἀφήσω τὴν γῆν νὰ δώσῃ καρπὸν πρὶν ἰδῶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν ὠραίαν κόρην μου.

Τότε ὁ Ζεὺς ἔστειλε τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν Πλούτωνα διὰ νὰ πείσῃ αὐτόν μὲ γλυκεῖς λόγους, καὶ παραλάβῃ ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἡ μήτηρ της καὶ καταπαύσῃ τὴν ὀργὴν της.

Ὁ Ἑρμῆς ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν τοῦ Διὸς, καταβάς δὲ εἰς τὸν Ἄδην εἶπε πρὸς τὸν Πλούτωνα·

— Βασιλεῦ τῶν νεκρῶν, ὁ πατήρ Ζεὺς μ' ἐπρόσταξε νὰ λάβω ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὴν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς της ἡ μήτηρ της καὶ νὰ παύσῃ τὴν κατὰ τῶν Θεῶν ὀργὴν· καταστρεπτικὸν ἔργον ἔχει εἰς τὸν νοῦν της· νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ νὰ στερῆσῃ τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τὰς τιμὰς τῶν θυσιῶν· διότι εἶναι ὀργισμένη κατὰ τῶν Θεῶν καὶ οὐτε πλησιάζει πρὸς αὐτούς, μένουσα ἐν Ἑλευσίνῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἑρμῆς· ἐμειδίασε δὲ ὁ Πλούτων καὶ εἶπε πρὸς τὴν Περσεφόνην·

— Ὑπαγε, Περσεφόνη, πρὸς τὴν κυανόπεπλον μητέρα σου, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ὀργὴν της.

Ἡ Περσεφόνη ἔλαβῃ πολὺ καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἄρματος. Ὁ δὲ Ἑρμῆς λαβὼν εἰς χεῖράς του τὰ ἡνία καὶ τὴν μᾶστιγα ἐκτύπησε τοὺς ἵππους· οὗτοι δὲ τάχιστα διήνυσαν τὸν μακρὸν δρόμον. Ἐσταμάτησε δὲ τὸ ἄρμα ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενεν ἡ Δημήτηρ.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τῆς Δήμητρος καθὼς εἶδε τὴν ἀγαπητὴν της Περσεφόνην· ὤρμησε καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη σφικτὰ καὶ τὴν κατεφιλεῖ, καὶ ἠρώτα αὐτὴν πῶς τὴν ἤρπασεν ὁ Πλούτων, ἐκείνη δὲ λεπτομερῶς διηγήθη πάντα.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκαίνην διήλθον λέγουσαι γλυκεῖς λόγους στοργῆς καὶ ἀγάπης καὶ ἐλησμόνου τὴν λύπην των μετὰ τὸσον μακρὸν ἀποχωρισμόν.

Τότε ὁ Ζεὺς ἔστειλε τὴν Ρέα νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην· εἶπε δὲ εἰς αὐτὴν ὅτι ἀπεφάσισε μόνον ταὺς τέσσαρας μῆνας τοῦ ἔτους νὰ μένῃ

εις τὸν Ζοφερόν Ἀδην ἢ Περσεφόνη, τοὺς δὲ ἄλλους πλησίον τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν.

Ἡ Θεὰ ὑπεκρούσασα κατέβη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ προσεκάλεσε τὴν Δήμητρα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς· ἐφανέρωσε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ Δημήτηρ δὲν ἐράνη ἀπειθῆς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Διὸς.

Εὐθὺς δὲ οἱ ἄγροί ἀνέδωκαν καρποὺς καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐγένετο μετὰ φύλλα καὶ μετὰ ἀνθη. Ἡ Δημήτηρ πρὶν ἀναβῆ εἰς τὸν Ὀλύμπου εὐχαριστοῦσα τοὺς κατοικοὺς τῆς Ἐλευσίνας διὰ τὴν φιλοξενίαν των, ἔδωκεν εἰς τὸν Τριπτόλεμον, τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τοῦ Κελεοῦ, δῖφρον συρόμενον ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων καὶ σπόρους γεννημάτων.

Ἐδίδαξε δὲ αὐτὸν πῶς νὰ κατασκευάσῃ ἄροτρον καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἄροτριᾷ τοὺς ἄγροὺς καὶ πῶς νὰ ρίπτῃ τὸν σπόρον καὶ πῶς νὰ κρύ-

πτῇ αὐτὸν ὑπὸ τὸ χῶμα διὰ νὰ μὴ τὸν τρώγῃσι τὰ πτηνὰ· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ θέρος καὶ ἔδωσι οἱ τέττιγες ἐπὶ τῶν δένδρων, τότε μετὰ καμπύλα δρέπνῃ νὰ θερίζῃ τοὺς στάχους, ἔπειτα μετὰ τὰς ἀμάξας νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς τὸ στρογγυλὸν κλώνιον καὶ ἐκεῖ νὰ τὰς στοιβάξῃ εἰς θημονίαις, καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ἀλωνίσῃ καὶ λιμνήσῃ τὰ ἀχυρα νὰ σωρεύσῃ τὸν σίτον εἰς τὰς ἀποθήκας.

Ὁ Τριπτόλεμος φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ δῖφρου ἔρριψε τὸν πολυτίμον σπόρον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐδίδαξε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅσα αὐτὰς ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν Δήμητρα καὶ ἔγεινε μέγας εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτοτε δὲ οἱ ἄγροί καλλιεργούμενοι τοιούτοτρόπως παράγουσι τὸν σίτον, τὴν κριθάν, τὴν σίκαλην, τὴν βρώμην, καὶ ὄλους τοὺς καρποὺς, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ ὀνόματός τῆς Δημήτρος ὀνομάσθησαν δημητριακοὶ καρποί.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

Ο ΕΜΒΑΛΩΜΑΤΗΣ (*)

Ἦτο μίαν φορά ἔνας ἐμβλωματῆς. Ὁ ἐμβλωματῆς ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδούλευε καὶ ἦτο πάντοτε χαρούμενος. Τὸ

βράδυ, καθὼς ἔπαυε τὴν ἐργασίαν του, ἐπήγαγεν εἰς τὸ σπιτάκι του, ἔβγαζε τὴν ἐμπροσθέν του, τὴν ἐκρεμοῦσεν εἰς ἕνα κάρφι καὶ ἐτρώγε τὸ φαγάκι του μετὰ ὄρεξιν β, τι καὶ ἂν ἦτο.

Μίαν ἑσπέραν ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς ἄγνωστος, διὰ νὰ ἰδῇ τί κάμνει ὁ λαὸς του καὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέγουν. Ἐδιδάβαινε καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐμβλωματῆ καὶ ἀκούσε μέσα τραγουδιὰ.

(*) Ἐκ τοῦ καλλιτέρου καὶ ἀξίου πλάγι συστήματος Ἀναγνωσματορίου διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα ὑπὸ Β. Σχορδῆλη καὶ Η. Ηαυλάτου.

Ἀπὸ περιέργειαν ἐμβαίνει μέσα.

Ὁ ἐμβλωματῆς ποῦ νὰ γνῶρισῃ τὸν βασιλέα! Καθὼς τὸν εἶδε τοῦ λέγει·

— Καλῶς ἦλθες. Κάθισε.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν. Ἐπειτα δίδει εἰς τὸν βασιλέα ἕν ποτηράκι κρασί καὶ τοῦ λέγει·

— Πιὲ ὀλίγον κρασάκι, νὰ φύγουν οἱ κακοὶ συλλογισμοί.

Ὁ βασιλεὺς ἐπιεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα τοῦ εἶπε· — Δὲν μοῦ χαρίζεις τὸ ὄνομά σου;

— Μαστρομανώλης ὀνομάζομαι, ἀπάντησεν ὁ ἐμβλωματῆς.

— Μαστρομανώλη, τοῦ λέγει τότε ὁ βασιλεὺς, κατὶ καλὸν θὰ σοῦ συνέβῃ σήμερον, ποῦ εἶσαι τόσο χαρούμενος ἀπόψε.

— Ὅχι δά, ἀδελφέ μου, λέγει ὁ ἐμβλωματῆς, τίποτε, τὰ συνηθισμένα. Ἐγὼ πάντοτε ἔτσι εἶμαι, δὲν κάμνω κακὴ καρδιά. Καὶ τί θὰ ὠφελῆθῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κακὴ καρδιά;

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐκαλονύκτισε τὸν Μαστρομανώλην καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἄλλην ἑσπέραν βγαίνει πάλιν ὁ βασιλεὺς ἀγνώριστος. Περνᾷ ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ ἐμβλωματῆ, ἀκούει πάλιν τὰ ἴδια μέσα, χα-

ρὲς καὶ τραγουδιὰ. Ἐμβαίνει πάλιν μέσα ὁ βασιλεὺς.

Καθὼς τὸν βλέπει ὁ ἐμβλωματῆς, τοῦ λέγει· — Καλὸ στὸν φίλον μου· κάθισε.

Τοῦ ἔδωκε πάλιν ἕν ποτηράκι κρασί, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπιεν ὀλίγον. Τότε τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς· — Μαστρομανώλη, κερδίζεις πολλὰ λεπτὰ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν τέχνην σου;

— Ὅ, τι βγάλω, ἀποκρίνεται ὁ ἐμβλωματῆς, καὶ μίαν δραχμὴν, καὶ δύο δραχμὰς καὶ πενήντα λεπτὰ κάποτε, εὐχαριστημένος εἰμαι. Δόξα τῷ Θεῷ! ποτὲ δὲν μοῦ λείπει τὸ ψωμάκι μου.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς δίδει προσταγὴν νὰ κλείσουν ὅλα τὰ ἐμβλωματάδικα.

— Νὰ ἰδοῦμεν, λέγει μετὰ τὸν νοῦν τοῦ ὁ βασιλεὺς, τί θὰ κάμῃ ὁ Μαστρομανώλης, θὰ εἶναι τὸ βράδυ πάλιν χαρούμενος;

Ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ Μαστρομανώλης ἐπεριπατοῦσεν εἰς τοὺς δρόμους ἄεργος· ἐπεινάσεν, εἶχεν ὀλίγα λεπτὰ, ἀγόρασε ψωμί καὶ ἔφαγεν. Ὅταν ὁμως ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι, εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του. Καὶ τὸ βράδυ τί θὰ φάγω; Πρέπει νὰ εὐρῶ δουλειά. Ἡ δουλειὰ ἐντροπὴ δὲν εἶναι.

Πηγαίνει εἰς τὴν παραλίαν καὶ βλέπει ἕνα τρεχαντήρι φορτωμένο κάστανα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀράξει ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν λιμένα.

— Ἀφεντικὰ, λέγει εἰς τὸν πλοίαρχον, ἔχεις καμμιά δουλειά νὰ σοῦ κάμω;

— Ναι, ἀποκρίνεται ὁ πλοίαρχος, θέλω ἕνα ἄνθρωπον νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ κάστανα ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Ἐρχομαι ἐγὼ, τοῦ λέγει ὁ Μαστρομανώλης.

Ὁ καλὸς σου ἐμβλωματῆς ἔβγαλε ἴλια κάστανα, καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὠφελῆθη περισσότερα λεπτὰ ἀφ' ὅ, τι ὠφελίτο τὰς ἄλλας ἡμέρας ἀπὸ τὴν τέχνην του. Ἀπὸ τὴν χράν του τότε ἔτρεξε καὶ ἀγόρασε καὶ ἕνα βιβλίον (*), διὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥραν του κάποτε τὸ βράδυ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

Τὸ βράδυ ἐξέρχεται πάλιν ὁ βασιλεὺς καὶ πηγαίνει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ Μαστρομανώλη καὶ ἀκούει πάλιν χαρὲς καὶ πάλιν τραγουδιὰ.

(*) Σημ. τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ. Ὁ Μαστρομανώλης τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ καὶ ἔγγρασε ἀπὸ τριῶν δραχμῶν τὴν ΜΑΡΟΥΣΙΑΝ περὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ χιλίους ἐπαύτους.

— Ποῦ ἦρε καὶ σήμερον τὰ λεπτὰ; λέγει ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν νοῦν του, καὶ ἐμβαίνει μέσα.

Καθὼς τὸν βλέπει ὁ Μαστρομανώλης, τοῦ λέγει· — Καλὸ στὸν φίλον μου, κάθισε νὰ μοῦ κάμῃς συντροφιά.

— Κάτι περισσότερον χαρούμενον σὲ βλέπω ἀπόψε, τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς. Τί κελὰς εἰδήσεις ἔλαβες;

— Τί λές, ἀδελφέ; καλὰς εἰδήσεις; ἀπὸ ποῦ; Τί νὰ σοῦ εἰπῶ μετὰ αὐτὸν τὸν εὐλογημένον βασιλέα μας. Δὲν ἤξεύρω τί τοῦ ἦλθε καὶ ἔβγαλε μίαν προσταγὴν νὰ μὴ ἐργαζώμεθα οἱ ἐμβλωματῆδες τὴν τέχνην μας. Ἐγὼ ὁμως εὐρήκα δουλειά, ἔβγαλα μερικά κάστανα ἀπὸ ἕνα τρεχαντήρι, καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκουράσθηκα πολὺ, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ! σήμερον μοῦ ἐπήγε καλὰ ἡ ἡμέρα μου. Ἐκέρδησα πέντε δραχμὰς.

Ἄκουσ; πέντε στρογγυλές. Ἐλα τώρα, ἔφησε κατὰ μέρος τὴν κακὴν καρδιά καὶ κάθισε νὰ διασκεδάσωμεν.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισε καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀνεχώρησε.

Τὸ πρῶν ὁ βασιλεὺς βγαίνει ἄλλην προσταγὴν νὰ μὴ ξεφορτώνουν τὰ πλοῖα.

Ὁ ἐμβλωματῆς τὸ ἔμαθε καὶ εἶπε· διὰ τὴν τύχην μου καὶ τοῦτο! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω;

Ἐλυπήθη ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἀπηλίπισθη.

Ἐσκέρθη καὶ ἦρεν ἄλλην ἐργασίαν. Καὶ ἔβγαλε καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ ἡμεροκάματόν του καλὰ. Τὸ βράδυ πάλιν χαρὲς καὶ τραγουδιὰ.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπισκέπτετο τακτικὰ καθε βράδυ, καὶ πάντοτε τὸν εὕρισκε χαρούμενον καὶ γελαστόν.

Ὁ βασιλεὺς καθ' ἡμέραν ἔβγαζε καὶ νέαν προσταγὴν, καὶ ἐμπόδιζε τὴν ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ ἐμβλωματῆς, ἀλλ' ὁ Μαστρομανώλης εὕρισκε πάντοτε ἄλλην.

Πότε ἔσκαπτε, πότε ἐπώλει λάχανα, πότε κατεσκευάζε φλογέρας, πότε ἔπλεκε καλάθια, πότε ἔκανε θελήματα, πότε ἐγυάλιζεν ὑποδήματα, πότε ἐπώλει εἰς τοὺς δρόμους βελόνια, κομβία, δακτυλῆθρες, πότε πένες, μελάνι, καὶ χαρτί, πότε ἀμερικάνικο πανί καὶ τσίτια, πότε κουλούρια. Ἀλλὰ μετὰ τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως ὅλαι αἱ ἐργασίαι εἶχεν στάματήσῃ.

Ὁ λαὸς τότε ἄρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπροστάξεν ὁ καθέας νὰ κἀνῃ ἐλεύθερα τὸ ἔργον του, καὶ ὁ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Έγκριθέντες διά τήν δευτέραν τάξιν των Δημοτικών Σχολείων..... λεπτὰ 55
- ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Έγκριθείσα διά τήν δευτέραν, τρίτην και τετάρτην τάξιν των Δημοτικών Σχολείων..... » 55

Κεντρική αποθήκη των άνω βιβλίων ένε εν τώ Γραφείω της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ. Πωλούνται δέ εις τοδς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους και εις πάντας εν γένει τοδς άνταποκριτάς ήμωρ με άνάλογον έκπτώσιν. Ή πώλησις γίνεται τοίς μετρητοίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Στοχασμογράφος.

Μεγάλης φήμης ποταμός ήπείρα της Ασίας
Πολλών άνάκτων και λαών ιδών περιπετειάς.
Τήν κεφαλήν μου τήν τριπλήν άν όμως παραίτησης,
Νήσόν τινα ελληνικήν άμείως θ' άπαντήσης.
Έστίλη υπό του Νικ. Γ. Σκούρα.

2. Στοχασμογράφος

Έάν δέν πάθω, φίλε, μεταβολήν καμμίαν
Είμαι θεός άρχαίος εις τήν μυθολογίαν.
Πλήν τρίς γράμματά μου άν χάσω πρός σσιγήην
Θά μ' ίδης εις τά πλοία που πλέον 'ς τήν άκτιήν.
Έστίλη υπό της Έξόδου του Μιτολογίου.

3. Τονόγράφος

Εις τήν λήγουσαν τόν τόνον άν, ώ φίλε, μου άφίσης
Ίσρά τις κατοικία
Είμαι έν τή μοναξιά.
Χωρίς σύντροπον μ' εύρίσκεις άν τόν τόνον μου κινήσης.
Έστίλη υπό του Ζήνωνος του Κιτίου.

4. Τονόγράφος.

Όπως είμαι άν μ' άφίσης 'ς τήν Μακεδονίαν κείμαι
Άν τόν τόνον μεταθέσης τής Εύρώπης κράτος είμαι.
Έστίλη υπό της Άγγελας Πανσελήνου.

5. Αίνιγμα.

Έάν τρέχει δέν με βλέπεις, θά με ίδης άν περπατήσιν
Έάν κάθεται με χάνεις, θά με ίδης άν σταθήσιν.
Έστίλη υπό του Φάρου του Βοσκόρου.

6. Τρίγωνον συλλαβικών.

1. Νήσός τις είμαι τής Ιταλίας.
2. Στην στέγην κείμαι κάθε οικίας.
3. Όπου ύπάγω πείνα έν τώ άμα.
4. Φωνήεν, ήτοι άπλοδόν τι γράμμα.
Έστίλη υπό της Γουλιέλμου.

7. Φύρδην—μύθη.

Ή κλεισθίας νύτ διαπον ναίε κορπεδιόν
ότ ποσίο ές πειρτέρπο ν' εύπαροσση το ανήκν
άδι οπτό ίακ ός πειπέρ άν νήε άσπαγά ύπλο,
ούρά ές σκιζαδάδει κία χροσγυνος σ' ελερω.
Σό γροσσολιόσφ αρμέτη πίο ούς πέργανείνυ
Νης νάχαρ ούς κί' αήτό ρίλαει, ίσε στα ψεθλις ύσο είπνο.
Έστίλη υπό του Ίωάννου Άστέρο.

8. Άπροστυχίς.

Διά των έρχικών γραμμάτων τεσσάρων νήσων τής Έλ-
λάδος σχημάτισον τ, όνομα θεού των έρχαίων Έλλήνων.
Έστίλη υπό του Κων. Μ. Σίμα.

ΑΥΣΕΙΣ

- Τών εν τώ φυλλάδιω τής 31ης Μαΐου "Πνευματικόν άσκήσεων".
- 142. Αύχην, χήν.—143. Καθός (Κ, θός).—144. Άρ-
τεμίσιον (Άρτεμις, Ιον).—145. Σινώπη, σιωπή.—146.
Ποταμός, ποταπός.—147. Άλφα, φα.—148. Πυρίτις, βίτις.
 - 149. ΘΕΟΣ —150. Ή σκιά.—151. (Μή σπάτε το κεφάλ-
ΕΣΤΙ λι σας και δέν έχει καμμίαν λύσιν). — 152.
ΟΤΑΝ Ήσαν τέσσαρα πτηνά και τρεις κλάδοι.—153.
ΣΙΝΑ Ό έχων ανάγκην τής ελεημοσύνης των ανθρώ-
πων.—154. Άλαλα, άρουρα, άκακα, έγωγε, άμωμα.—155.
Τόν Εθνον ποταμόν (Κ υ ο ι ν ο ν). — 156. Όπου δέν τί-
πτε: λόγός τίπτεται βέβδος.
 - 157. Περιεπάτου και είδον φύλλον
Εηρόν, πλήν χύνον όσμήν γλυκείαν,
λαθών δ' άμείως το ύσφραίνόμεν
Με τέρψην θείαν.
—Εθωδιάζεις πολύ τώ είπον
Μή είσαι βόδον εύχρουν των κήπων;
—Δέν είμαι βόδον, μοι άπεκρίθη,
Άλλά συνέζησα πριν μ' έκείνο!
Έντεθεν έχω τήν εθωδιάν
Ήν διαχύνω.
 - 158. Έτής κουκουναρίς τόν ίσκιω στέλωμαι πολλές φορές
Και των χωρικων κυττάζω τις άπλοϊκές χαρές.
Ή τή νερό έδώ μία νέα τ' άσπρα χέρια της δροσίζει
Και 'ς τής βοδοδάφνης άλλη το μωρό της νανουρίζει.
Έκεί έν άπλό παιδάκι βίγει γρόπο 'ς το ποτάμι,
Χρυσά ψάρια πείνει άλλο παρακαί με το καλάμι,
Κι' ο βοσκός με τή βοσκή του έαπλωμένος 'ς τά λου-
λάδια
 - 159. ΣΕΡΒΙΑ (1. Σμόρνη, 2. Έλλάς, 3. Ρόδος, 4. Βαθα-
ρία, 5. Ίνδια, 6. Άγγλα). — 160. ΙΝΔΙΑΙ (1. Ίνδοι, 2.
ΚΟΝ, 3. Λαβιά, 4. Ιστραβί, 5. ΑΗΗνα, 6. Ιταλί).

ΤΟΝ ΠΑΡΕΠΗΡΗΣΕ ΜΕΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΔΙΑΣΕ. (Σελ. 18)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ύδε σελ. 6).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

Μετά δύο ώρας ο άνεμος έκόπασε και ο ή-
λιος έλαμπε παλιν όπως και πρώτα. Έάν δε
δέν ύπήρχε κατά γής το πυκνόν στρώμα τής
άμμου, ουδείς θα ύπέθετεν ότι πρό ολίγου είχε
συμβή το κακόν έκείνο και ή συμφορά.

Τά τρία παιδία ήσαν κατά γής έξηπλωμένα
ανάισθητα έκεί όπου είχαν πέσει, μεταξύ των
ροδοδάφνων πλησίον τής όχθης του ποταμού,
ή δέ λεπτή άμμος είχε σκεπάση τά σώματά
των ως σινδών.

Ό Ιωάννης συνήλθε πρώτος τά μέλη του
ήσαν κατακομμένα, ήσθάνετο εις τήν κεφαλήν
ζάλην και βόην εις τά όπτά του.

Κατ' αρχάς δέν ένθυμείτο τί είχε συμβή,

άλλά μετ' όλίγον ένθυμήθη τά πάντα και μετ'
ού πολύ συνήλθεν έντελώς, έπαυθεν ή ζάλη,
τά μέλη του ανέλαβον τήν προτέραν ελαστι-
κότητα: άλλά ή βοή των ότων δέν έπαυσε.
Δέν ήτο όμως βοή καθ' αυτό, ώμοιάζε κρότον
ξύλινου σφυρίου τακτικόν και μονότονον, ή
μαλλον τόν κρότον οστις γίνεται όταν βαδι-
ζωμεν ταχέως και πτώμεν εις τά νερά. Τό-
σον δέ καθαρά διακρίνετο, ώστε ο Ιωάννης ήτο
πεπεισμένος ότι πράγματι έκεί πλησίον έγίνετο
και δέν ήτο βοή των ότων του.

Άνσηκώθη όλίγον και έσθηρίχθη επί του
άγκωνός του, παρεμέρισε τοūs πυκνούς κλά-
δους ροδοδάφνης, όπισθεν τής όποιας ήκούετο
τώρα πλέον ο κρότος καθαρώτερος, και τί βλέ-
πει έντός του ποταμού;

Μόλις και μετά βίας ήδυνήθη να κρατήση
τήν έκπληξιν και τήν χαράν του.

Δέκα βήματα μακρὰν εἶδε νέαν τινα, ἥτις ἐχοροπῆδα ἐντὸς τοῦ παταμοῦ καὶ ἐπλυνεν ὅπως συνηθίζου ἐἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, δῆλα δὲ ἐπάτει τὸ ρούχον διὰ τῶν ποδῶν της πολὺ ταχέως καὶ τὸ ἐγύριζεν ἔπειτα διὰ τῶν μεγάλων δακτύλων τοῦ ποδὸς καὶ πάλιν τὸ ἐπάτει ἕως ὅτου καθαρῶς καλῶς. Τοῦτο λοιπὸν ἦτο ὁ κρότος τὸν ὅποσον ἤκουεν ὁ φίλος μας Ἰωάννης καὶ δὲν εἰξευρε πῶς νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἡ κόρη εἶχε τὸ πρόσωπόν της ἀνοικτὸν καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει σαρκίον μαῦρον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων εἶδος χλαμύδος.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη πολὺ ὅτε εἶδε τὴν νέαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον ὅτε τὸν εἶδεν αἰφνης προβάλλοντα ἐκ τοῦ μέσου τῶν ῥοδοδάφνων. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ ρούχα της καὶ νὰ φύγῃ· ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἡμερον καὶ περίλυπον, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐστάθη καὶ τὸν παρετήρησε μετὰ ἀπλότητος καὶ περιεργίας καὶ ἐμειδίασε.

Τὸ εὐμενὲς ἐκεῖνο μειδίσμα ἐξωγόνησε καὶ ἐνεθάρρυνε τὸν Ἰωάννην, ὅστις εὐθὺς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ῥοδοδάφνης καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ λυπηθῇ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνουν εἰς τὴν ἔρημον. Τὴν παρεκάλει, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ νέα δὲν τὸν καταλαμβάνει· τότε μόνον ἐνόησε τὴν πλάνην του ὅτε εἶδε τὴν νέαν ὅτι τὸν παρετήρει μετ' ἀπορίας ὡς νὰ του ἔλεγε: «Δὲν καταλαμβάνω, παιδί μου, τί μου λέγεις.»

Τότε ὁ Ἰωάννης εἶδε διὰ τῆς χειρὸς του ὀπισθεν τῆς ῥοδοδάφνης ὅπου ἦσαν ἀκόμη ἐξηπλωμένοι καὶ ἀναίσθητοι ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ νέα ἐνόησε τί συμβαίνει. Ἀφίνει λοιπὸν τὰ ρούχα της καὶ τρέχει πρὸς τὰ παιδιά, ἀρπάζει τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ ποτάμιον, γονατίζει τὸν ἀποθέτει κατὰ γῆς καὶ βρέχει τοὺς κροτάφους του καὶ τὸ μέτωπόν του καὶ τὸν κτυπᾷ εἰς τὴν παλάμην ἕως ὅτου ἠνοιξε τὸ παιδίον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος δὲν ἐτράμαζεν ὅτε εἶδεν ἐπάνωθεν του τὸ μελαψὸν ἀλλὰ γλυκὺ πρόσωπον τῆς νέας· ἀλλὰ ὅπως ἦτο ἀκόμη ζαλισμένος ἐμειδίασε πρὸς αὐτὴν ὡς θὰ ἐμειδία πρὸς τὴν μητέρα του. Αὐτομάτως ἠπλωσε τὰς μικρὰς του χεῖρας καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν

λαϊμόν της νέας ἥτις τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸν ἐλίκνιζεν ὡς μωρὸν παιδίον καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη πάλιν ἡσύχως.

Τότε ἡ νέα ἀπέσπασεν ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου ἀπὸ τὸν λαϊμόν της, τὸ ἀπέθεσε κατὰ γῆς ὑπὸ τὴν σκιὰν καὶ ἦλθε πλησίον τοῦ Μιχαλάκη τὸν ὅποσον ὁ Ἰωάννης προσεπάθει νὰ ζωογονήσῃ.

Ὁ Μιχαλάκης εἶτε ἐπειδὴ ἦτο ὀλιγώτερον καταβεβλημένος, εἶτε ἐπειδὴ ἦτο ἰσχυρότερος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐστάθη παρῆυθς εἰς τοὺς πόδας του.

Ἡ συμπαθὴς καὶ φιλόφρωνος νέας ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν κοιμώμενον Φραγκίσκον, ἐνευσεν εἰς τὰ παιδιά νὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ στρέψα τὰ νῶτα πρὸς τὸν ποταμὸν ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

Μετ' ὀλίγον τὸ μικρὸν κερθάνιον συνήτησε γυναίκας ἐνδεδυμένας λευκὰ ἐνδύματα καὶ μέγα σαρκίον μαῦρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐφερον δὲ ἐπὶ τῆς ῥάχους ἀσκούς ἐκ δέρματος τράγου, τοὺς ὁποίους ἐπήγαγον βέβαια νὰ γεμίσουν ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Αἱ γυναῖκες αὗται μόλις ἦσαν εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα ἐτῶν τὸ πολὺ, καὶ ὅμως ἐφαίνοντο πλέον ἡλικιωμένοι. Τὸ πρόσωπόν των ἦτο σχεδὸν μαῦρον καὶ δὲν εἶχε τίποτε γυναικεῖον, ἡ δὲ ἀκαθαρσίς κχι ἡ ἀθλία καὶ γελοία ἐνδυμασία των τὰς καχίστα ἀποτροπαιούς καὶ ἀπερχεῖς. Δύο ἢ τρεῖς μάλιστα εἶχον καὶ τὰ παιδιά των ἐπὶ τοῦ τραχήλου των.

Αἱ γυναῖκες αὗται περιεκύκλωσαν τοὺς μικροὺς ξένους ὀδοιπόρους καὶ ἠρώτων μετὰ πολλῆς ἀπληστίας τὴν γενναίαν προστάτιδα αὐτῶν καὶ μετὰ κραυγῶν καὶ χειρονομιῶν, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὰς μετ' ἀδιαφορίας καὶ διὰ δύο λέξεων.

Ὅλιγον περαιτέρω νέαν συνάντησε, ὅχι πλέον γυναικῶν ἀλλὰ σκύλων, καὶ τί σκύλων! Ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ μεγαλόσωμοι, τὸ χρῶμά των ἦτο κιτρινωπὸν, τὸ βύγχος των ὀξύ, τὰ ὦτα ὀρθὰ καὶ ἡ οὐρὰ ὡς τῆς ἀλώπεκος. Ἐτρεχον καὶ ἐγαύγιζον ἀγρίως καὶ μάλιστα ὅτε εἶδον τὸν ἄλῃν, ὅστις φυσικὰ ἠκολούθει τοὺς μικροὺς κυρίους του. Ἀλλὰ ἡ νέα δι' ὀλίγων λόγων ἀποτόμων ἐπεμάκρυνε τὰ ἄχρετα ταῦτα ζῶα.

Τέλος ἀφ' οὗ παρέκαμψαν μικρὸν λοφίσκον, ὁ Ἰωάννης εἶδεν αἰφνης ἀλλόκοτον σωρὸν κα-

λυβῶν ἐπὶ τῆς κλυτὸς τοῦ ὄρους αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς φωλαὶ χελιδόνων, ἡ μία ἐπάνω τῆς ἄλλης. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ χωρίον Ἐδίσσα, ἡ ὅπως τὸ λέγουν ἀραβιστὶ τὸ Κασρ Ἐδίσσα· διότι καὶ πληθυντικῶς κοσρ ὀνομάζονται τὰ ὄρεινὰ χωρία, τὰ δὲ πεδινὰ χωρία ὀνομάζονται Δούαρ καὶ δὲν ἔχουν καλύβας ἀλλὰ σπηνάς.

Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἀθλιώτερον καὶ προστοχώτερον τοῦ χωρίου Ἐδίσσα. Αἱ στενωποὶ αἱ μεταξὺ τῶν κατοικιῶν ἦσαν ἀκάθαρτοι εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ αὐταὶ δὲ αἱ κατοικίαι ἦσαν ἀθλιαὶ καὶ αἱ θύραι των ἦσαν τόσον χαμηλαί, ὥστε διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κύβη κατὰ γῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καθήμενοι εἰς τὸν ἥλιον μύλις ὕψωσαν τὸ βλέμμα των ὅτε διήρχοντο ἐμπροσθεν αὐτῶν οἱ μικροὶ ὀδοιπόροι. Ὅτε ὁμως εἰσεχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ χωρίου ἡ περιέργεια τῶν κατοικῶν ἤβησε. Τὰ παιδιά ὀλόγυμα ὡς ἄλογα ζῶα ἔτρεχον καὶ ἔφευγον ἔντρομα καὶ ἠκούοντο μακρόθεν αἱ ὀξείαι κραυγαὶ των, γυναῖκες ἔκυπτον ἔξω τῆς χαμηλῆς θύρας τῶν κατοικιῶν των καὶ παρῆυθς εἰσῆρχοντο μετὰ βίας καὶ ἔκλειον τὴν θύραν.

Ἡ νέα ἐστάθη τέλος ἐμπροσθεν στενωποῦ, ἄθησε θύραν τινα χαμηλὴν, εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν αὐλὴν τετράγωνον καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς ἐφαίνετο κατοικία χαμηλὴ καὶ σκοτεινὴ.

Κατόπι τῆς νέας εἰσῆλθον καὶ τὰ παιδιά. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἰωάννης δὲν ἔβλεπεν, ἕνεκα τοῦ σκότους· ἀλλὰ κατ' ὀλίγον αἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσυνήθισαν καὶ κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν πράγματα πολλά, ἕνα σωρὸν ἀτάκτως ἐρριμμένα, ἀσκούς γεμάτους ἢ κενούς, πινάκια ξύλινα, ἀγγεῖα πῆλινα χονδροειδέστατα, ὅσα, φλοιούς πορτοκαλίων καὶ ὀσπρίων καὶ ἐπὶ πάντων τούτων, συντάγματα μυῶν ἀναριθμητὰ των ὁποίων ὁ πυκνὸς βόμβος ἠκούετο.

Ἡ νέα ἀπέθεσε τὸν Φραγκίσκον εἰς θυρίδα ἐσκαμμένην ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ ἀντιπάραιπτασματος ἔχουσαν ρακῶδὲς τι ὕφασμα. Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς ἄλλο δωμάτιον καὶ ἔφερεν ἄρτον καὶ φοίνικας νωπούς· καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον, ὅτινες τὰ ἐκοκκάλισαν μετὰ ὀρέξεως ἐκτάκτου.

Τρεῖς σκιαὶ ἐφάνησαν κινούμεναι ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ σκία γυναικὸς ἡλικιωμένης καὶ δύο παιδιῶν, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἄρρεν ἐφόρει μόνον ἐν βουρνούζιον καὶ ἕνα χιτῶνα, ἡ δὲ κορασὶς ἐφόρει φόρεμα κίτρινον μετὰ ραβδώσεων μαύρων.

Τὰ δύο παιδιά ἐπλησίασαν τοὺς τρεῖς ξένους καὶ τοὺς παρετήρουν μετὰ περιεργίας πολλῆς, ἐν ᾧ ἡ ἡλικιωμένη ἐπέπληττε τὴν φιλεύσπλαγχτον νέαν καὶ μετεχειρίζετο λόγους πολλούς καὶ πικρούς· μεταξὺ τῶν λόγων ἠκούοντο συχνὰ αἱ λέξεις Οὐρίδα καὶ Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὑπέθεσεν ὅτι ἡ λυσσαλέα γραῖα ἐπέπληττε τὴν νέαν ἥτις βεβαίως ὀνομάζετο Οὐρίδα, διὰ τὴν νὰ φέρῃ τὰ ξένα παιδιά, καὶ τὴν ἠπέλπει ὅτι θὰ θυμώσῃ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ ἦτο Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γλυκυτάτη Οὐρίδα ἀντέλεγε μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἐκραύγαζε καὶ αὐτὴ, ὥστε ἡ σκοτεινὴ ἐκεῖνη κατοικία ἀντήχει ἐκ τῶν ἀγρίων κραυγῶν τῶν δύο γυναικῶν, ὁ δὲ Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦσαν ἀνήσυχοι διότι δὲν εἰξευρον πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ, ἡ εὐερέθιστος γραῖα ἀπεχώρησεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ μετ' ὀλίγον μετέβη ἡ Οὐρίδα μετὰ τῶν δύο μικρῶν Ἀράβων.

Ἀφ' οὗ ἔμειναν μόνοι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦλθον καὶ ἐκάθησαν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Φραγκίσκος, καὶ ἐκοιμήθησαν καὶ αὐτοὶ ἡσύχως.

Μετὰ τινὰς ὥρας ὁ Ἰωάννης ἐξύπνησε καὶ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ εὐρίσκειται καὶ πῶς εὐρέθη εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι κοιμάται ἀκούη καὶ ὄνειρεύεται.

Τῷ ὄντι ἦτο νύξ καὶ τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο εἶχεν ὄψιν ἀλλόκοτον διότι εἰς τινὰ γωνίαν ἐφεγγε λυχνάριον ὅπερ ἔτριζε καὶ ἐκάπνιζε καὶ τὸ φῶς του ἔτρεμε.

Ἡ γραῖα καθημένη πλησίον τοῦ λυχναρίου ἐγύριζε τὸν χειρόμυλον καὶ ἔκοπτε σίτον· ἄλλη τις γυνὴ μαύρη καθημένη πλησίον τῆς γραίας καὶ ἐνδεδυμένη ῥάκη κόκκινα καὶ πράσινα ἠτοίμαζε τὸ κουσκουσοῦ διὰ τῶν χονδρῶν χειρῶν της καὶ ἐκ διαλειμμάτων διακόπτουσα τὴν ἐργασίαν ἐφύσα δι' ἕλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της καὶ τῶν παρειῶν της ἀνθρακᾶς ἀναμμένους κατὰ γῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωμα-

τιου. Ἡ δὲ Οὐρίδα καὶ τὰ δύο ξένα παιδιά παρετήρουν τὸ προετοιμαζόμενον φαγητὸν χωρὶς καθόλου νὰ ἀναμιγνύονται.

Τέλος ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ Ἰωάννης διέκρινε τοὺς πελωρίους ὄμους Ἀραβὸς μεγαλοσώμου καθημένου κατὰ γῆς ἐπὶ ψιάθου καὶ καπνίζοντος σιωπηλῶς. Ἐκ διαλειμμάτων νέφος καπνοῦ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του καὶ τὸν περιεκάλυπτε.

Ἡ ὁμόνοια ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ἐπανέλθῃ μεταξὺ τῆς γραίας καὶ τῆς νέας καὶ ἡ μόνη ταραχὴ ἣτις ἐγένετο ἦτο ὁ τριγμὸς τοῦ λυχναρίου καὶ ἡ τριβὴ τοῦ χειρομύλου.

Οὐδεὶς ἐφάνετο προσέχων εἰς τὴν παρουσίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν· διὰ τοῦτο ὁ Ἰωάννης μένων ἀκίνητος ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, κατάρθωσε νὰ θεωρήσῃ τὴν περιεργωτάτην εἰκόνα.

Ὅτε ἐγίνε τὸ κουσκουσοῦ ἡ μακρὴ ἔλαβε τὸ πάλινον ἀγγεῖον καὶ τὸ ἐκένωσε εἰς ξύλινον πινακίον μέγα καὶ στρογγύλον καὶ το ἀπέθεσεν ἐμπροσθεν τοῦ Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ. Οὗτος δὲ οὐδόλως φροντίζων περὶ τῶν ἄλλων ἤρχισε νὰ τρώγῃ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ πινακίου διὰ τῶν δακτύλων του μίαν δράχμα κουσκουσοῦ τὴν ὅποιαν περιέστρεψε καὶ ἐσχημάτιζε βῶλον τὸν ὅποιον ἔχαπτε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ἐξηκολούθησε δὲ τὸ γυμνάσιον τοῦτο ἕως ἔτου ἔπυξεν ἡ μεγάλη πείνά του, ἔπειτα ἀπώθησε τὸ πινακίον, ἔλαβε μικρὴν ἀσκὸν πλήρη ὕδατος καὶ τὸν ἐπιεν ὅλον. Ἀφ' οὗ τὴν ἐτόλωσε ἐπανάλαβε πάλιν τὸ κάπνισμα του χωρὶς νὰ εἴπῃ γρῦ.

Τότε μόνον ἡ χερύσα Οὐρίδα ἐπλησίασεν εἰς τὸ πινακίον καὶ ἐκάθισε κατὰ γῆς ὡσαύτως καὶ ἡ κορασίς μετ' αὐτὴν φέροντα καὶ ὁ ἀδελφός της. Ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἀποφάγια τοῦ Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ καὶ αὐθὺς ἐσηκώθη νὰ ἴδῃ ἐὰν κοιμῶνται τὰ τρία φιλοξενούμενα παιδιά. Ὡς εἶδε τὸν Ἰωάννην ἐξυπνον ἐνευσε πρὸς αὐτὸν νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ ἔλθουν νὰ καθίσουν καὶ αὐτοὶ νὰ φάγουν κουσκουσοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ παιδιά ἐσπευσαν παρευθὺς χωρὶς νὰ περιμείνουν δευτέραν πρόσκλησιν, διότι τοὺς ἐθέρριζεν ἡ πείνα. Καὶ ἔπειτα δὲ τὸ κουσκουσοῦ δὲν εἶνα φαγητὸν ἀνοστον ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἀρέσῃ· εἶνε μικροὶ βῶλοι ζύμης ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου τοὺς ὅποιους βράζουν εἰς τὸν ζυμὸν κρέατος.

Ἐν μόνον κακὸν ἔχει τὸ κουσκουσοῦ, ὅτι εἶνε ὀλίγον βαρὺ· ὅθεν ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἐπειδὴ ἔφαγε μὲ βίαν, ἠσθάνθη βάρος καὶ στενοχωρίαν. Τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης ὅτι διὰ μιᾶς ἐγίνε κατακόκκινος καὶ ἔβλεπε τὸν Ἰωάννην μετ' ἀγωνίας. Ἐπιτυχῶς ἡ Οὐρίδα, ἣτις εἶχε τὴν προσοχὴν τῆς ὄλην εἰς τὰ παιδιά, ἐνόησε τί συμβαίνει καὶ παρευθὺς ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν ἀγγεῖον ἐκ λευκοσιδήρου, ὅπερ ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του εὐχαριστῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν νέαν.

Ἀλλὰ δὲν ἔληξαν ἕως ἐδῶ τὰ βάσανα τοῦ ἀτυχοῦς Φραγκίσκου. Μόλις ἐπιεν ὀλίγον καὶ αὐθὺς ἀπέσυρεν ἀπὸ τοῦ στόματός του τὸ ἀγγεῖον καὶ ἔκαμε φοβερὸν μορφασμόν.

Τί ἐπαθε πάλιν;

Τίποτε δὲν ἐπαθεν, ἀλλὰ τὸ ἀγγεῖον δὲν περιείχεν ὕδωρ ἀλλὰ γάλα ξινισμένον, ποτὸν ἐξαιρετὸν ὡς χονευτικόν, ἀλλὰ σφόδρα δυσάρεστον εἰς τὴν γούσῃ ὅταν πρὸς τὸ ἔχει συνηθίσῃ.

Τὸ δυσάρεστον τοῦτο συμβὰν ἔκοψε τὴν ὄρεξιν τοῦ Φραγκίσκου. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἦτο μέγα διότι τὸ πινακίον ἦτο σχεδὸν κενόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγον καὶ ἠτομαζόντο νὰ ἐπανάλθουν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο καὶ πρότερον διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν διακοπέντα ὕπνον των, αἰφνης ἀνακηδᾷ ὁ Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ, ἀπωθεί τὰ δυστυχῆ παιδιά καὶ τὰ ἐκβάλλει ἔξω καὶ ἔξω τῆς θύρας καὶ κλείει καὶ τὴν θύραν.

Ποῦ νὰ ἐλπίζουν τοιαύτην περιποίησιν οἱ τρεῖς φίλοι μας! Τὰ ἔχασαν οἱ δυστυχεῖς ὡς εἶδον τὸν κύριον Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ τόσο ἀγριον, ἐν ᾧ μέχρι ἐκείνης τῆς ὥρας ἐκάθητο ἡσυχος ἡσυχος καὶ ἐφάνετο ὅτι οὐδὲ κἄν τὸν ἐμελλεν ἂν εἶνε ἐκεῖ τὰ παιδιά.

Ἐξάρωσαν ἔξω τῆς θύρας καὶ ἐσκέπτοντο τί θὰ γίνουν.

Ἐπιτυχῶς ἡ νύξ ἦτο λαμπροτάτη καὶ θερμὴ καὶ τὰ παιδιά ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν ὅπως ὅπως.

Ἐπλεγάσασαν λοιπὸν κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἑδάφους ἀνευ τινὸς στρώματος καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἐπαιρνεν ὁ ὕπνος ἀναίγει ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἡ θύρα καὶ καλακίος τάπης πίπτει πλησίον τῶν παιδίων.

Ἡ ἐξαιρετος Οὐρίδα ἀφ' οὗ δὲν κατάρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀγριον ἄνδρα τῆς νὰ μὴ ἀποδιώξῃ τὰ παιδιά, ἔρριψεν εἰς αὐτὰ τὸν καλακίον

ἐκείνον τάπην νὰ τον ἀπλώσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐπάνω.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ τρεῖς μικροὶ ἤρωες ἐκοιμῶντο ὡς ἐὰν ἦσαν εἰς τὴν ἀπκλήν καὶ ἀναπτυστικὴν κλίνην των.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἰωάννης ἀρυπνίσθη ἀκούσας καθ' ὕπνον τοὺς ὑποκώφους γογγυσμοὺς τοῦ Φραγκίσκου.

«Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε σιγᾶ. Μήπως εἰσαι ἀρρωστος;»

— Ὅχι· μόνον δὲν ἔμπορᾷ νὰ κοιμηθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος. Δὲν εἰξέρω τί ἔχω, σὺν νὰ με κεντοῦν χιλιάδες βελόνες ὅλον μου τὸ σῶμα, καὶ σὺν νὰ περπατοῦν εἰς τὸ πρόσωπόν μου ζώβρια.

— Τί λές; καλέ, ὄνειρεύεσαι; Κοιμήσου καὶ δὲν εἶνε τίποτε....»

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τοῦ Ἰωάννης ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς ὅτι καὶ ὁ Φραγκίσκος. Καὶ ὁ Μιχαλάκης ἐξύπνησε καὶ παρεπονείτο τὰ αὐτὰ.

«Μὴ τί ἐπάθαμε; εἶπεν ὁ Μιχαλάκης κλαίων· δὲν ἔμπορᾷ νὰ ὑποφέρω, μοῦ φαίνεται σὺν νὰ με τσιμποῦν χιλιάδες φύλλοι.»

— Μπα! εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ παραπονῆσαι διὰ τοὺς φύλλους, δὲν τρώγουν οἱ φύλλοι.»

Πράγματι ἦσαν φύλλοι, ἀλλὰ τί φύλλοι καὶ πόσοι!

Διὰ νὰ νοήσῃ τις τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσὸν τῶν φύλλων ἐκείνων, ὀφείλει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι εἶνε τῶν ἀδυνάτων νὰ το φαντασθῇ. Ὡστε οἱ μικροὶ φίλοι μας ἐκείνοι μόνον εἰξέρουν τί ὑπέφερον ἐκείνην τὴν νύκτα!

Τί νὰ κάμουν;

Ὁ Ἰωάννης ἄριστα ἀπεπτόμενος ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ἐτίναξε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς ἀδελφούς του νὰ τινάξουν τὰ ἰδικὰ των καὶ ἠλλαξαν τόπον ὀλίγον μακρὰν ἐκείνου ὅπου ἐκοιμῶντο.

Ἐκεῖ δὲ ἠσύχασαν ὀλίγον καὶ ὕπνος γλυκύτατος τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσουν καὶ τοὺς φύλλους καὶ τὰ κεντήματά των.

(Ἔτις συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN).

«Ο ΑΛΗ ΒΕΝ ΑΜΑΡ ΑΠΩΘΕΙ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗ ΠΑΙΔΙΑ» (Σελ. 20)

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Μίαν φοράν κι' ένα καιρόν ἦτο μία ὀρφανὴ κόρη. Δὲν εἶχεν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα. Εἶχε μόνον μίαν πτωχὴν θείαν. Αὐτὴ ἐπῆρε τὴν μικρὰν ἀνεψιάν της εἰς τὸ σπίτι της. Ἄλλὰ τὸ κορίτσι ἦτο ἀτυχόν. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρόν ἡ θεία της ἀπέθανε καὶ τὸ κακόμοιρο ἔμεινε ὀλομόναχον καὶ ἔρημον εἰς τὸν κόσμον. Ἐσηκώθη τότε μίαν ἡμέραν, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐξωκλήσι τοῦ χωρίου, ἐγονάτισεν ἔμπρός εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια. « Παναγία μου, γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παιδιοῦ σου, βοήθησέ με νὰ εὕρω ἕνα σπίτι νὰ ἔμβω, γιὰ νὰ μὴ εἶμαι ἔρημο εἰς τὸν κόσμον. Ἄκουσε, Παναγία μου, τὴν παράκλησι, ποῦ σοῦ κάμνω. »

Ἐπειτα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐξωκλήσι, ἐσκύπισε τὰ δάκρυστά του, καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον χωρὶς καὶ αὐτὸ νὰ ἤξεύρῃ ποῦ πηγαίνει.

Ἐπεριπάτησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὸ βασίλειμα τοῦ Ἡλίου ἔφθασεν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν μὲ πλατεῖς δρόμους καὶ ὕψηλά σπιτία. Τὸ πτωχὸν ὀρφανὸν ἦτο νηστικόν, καὶ κουρασμένον, καὶ καθὼς εἶδε τὰ τρίπατα ἐκεῖνα καὶ ἀρχοντικὰ σπιτία, εἶπεν·

— Ἐδῶ εἶνε πλούσιοι ἄνθρωποι· κάποιος καλὸς χριστιανὸς θὰ μὲ λυπηθῇ νὰ μὲ πάρῃ στὸ σπίτι του, νὰ μοῦ δίδῃ ἕνα κομμάτι ψωμί νὰ τρώω, καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ δουλεύω.

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ τὸν νοῦν του, εὐρέθη ἔμπρός εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν μαρμαροκτισμένην. Στέκεται, καὶ μὲ φοβισμένον χέρι κτυπᾷ τὴν θύραν.

Ἐβγήκε μία ὑπηρετρία, καὶ καθὼς εἶδε τὴν ὀρφανὴν κόρην μὲ τὰ πτωχὰ φορέματα, τὴν ἐρώτησε. — Τί θέλεις;

— Εἶμαι ὀρφανή, πάρτε με στὸ σπίτι σας· ἕνα κομμάτι ψωμί μόνον νὰ μοῦ δίδετε, καὶ ἐγὼ νὰ κάμνω ὅτι δουλεῖα θέλετέ.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ζητιανόπουλο! ἐφώνασεν ἡ ὑπηρετρία· φύγε γρήγορα!

Ἡ ὀρφανὴ ἔφυγε κατατρομαγμένη.

Ἐκτύπησεν εἰς δύο τρεῖς ἀλλὰς ἀρχοντικὰς θύρας· ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐδιώξαν αἱ ὑπηρετρίαι. Εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου ἦτο ἕν μικρὸν σπιτάκι. Λέγει τότε μὲ τὸν νοῦν της ἡ μικρὰ ὀρφανή. « Ἀπὸ τὰ μεγάλα σπιτία μὲ

ἐδιώξαν· ἄς κτυπήσω εἰς αὐτὸ τὸ σπιτάκι. » Καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν.

Ἐβγήκε τότε μία νέα γυναῖκα μὲ ὄρατον πρόσωπον καὶ εὐμορφα καὶ μεγάλα μάτια, καὶ λέγει μὲ γλυκεῖαν φωνήν· — Τί εἶνε, κόρη μου;

— Πάρε με, κυρά, στὸ σπίτι σου· εἶμαι ἔρημο καὶ πεντάρφανο. Πάρε με νὰ μοῦ δίδῃς ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ νὰ κάμνω ὄλαις τῆς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸ καμμένο τὸ ὀρφανό! εἶπεν ἡ καλὴ γυναῖκα. Ἐλα, καλὸ μου κορίτσι· ἔλα νὰ σ' ἔχωμεν σὰν παιδί μας.

Τὸ ὀρφανὸν ἐβῆκεν εἰς τὸ σπίτι. Τὸ σπιτάκι ἦτο μικρὸν ἀλλὰ καθαρὸν. Κάθε πρᾶγμα ἦτο εἰς τὸν τόπον του· τὸ πάτωμα ἔλαμπε σὰν γυαλί· ἦτο ἰσόγειον, εἶχε μικρὰν αὐλὴν κι' ἕνα μικρὸν κήπον μὲ λουλούδια.

Ἡ ὀρφανὴ διηγήθη εἰς τὴν καλὴν γυναῖκα τὴν ἱστορίαν της. Ἐκεῖνη δὲ τῆς εἶπεν·

— Ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι, κόρη μου· ἀλλὰ κοντὰ εἰς ἡμᾶς θὰ ζῆσης καὶ σύ.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ ἄνδρας της ὁ Μαστροβαγγέλης. Ἦτο λεπτοργός· εἶχε δυνατὰ χέρια καὶ κόκκινα μάγουλα. Ἡ καλὴ γυναῖκα τοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρφανῆς κόρης, καὶ πῶς τὴν ἐλυπηθῆ καὶ τὴν ἐπῆρε, διὰ νὰ τὴν ἔχουν ψυχοκόρη.

— Καλὰ ἔκαμες, γυναῖκα· πολὺ καλὰ.

Τὸ ὀρφανὸν ἐζούσεν εὐτυχισμένα. Ἐλεγε πατέρα τὸν Μαστροβαγγέλη καὶ μητέρα τὴν γυναῖκα του, καὶ τοὺς ἀγαποῦσεν ὡσὰν γονεῖς του. Ἐδούλευε μὲ ὄλην τὴν καρδίαν του. Ἐξυπνοῦσε πρῶτ', ἐσάρων τὴν αὐλὴν, ἔπλυνε τὰ μικρὰ ἀσπρόρουχα. Ἐκαμνε μὲ πρῆθυμίαν καὶ ἄλλο, καὶ τὸ βράδυ βράδυ ἐπότιζε τὸν μικρὸν κήπον, καὶ κάθε σαββατόβραδον ἐλιθάνιζε τὸ σπίτι καὶ ἔπλυνε τὸ κανδύλι, ποῦ ἦτο ἔμπρός εἰς τὰ εἰκονίσματα. Ἡ ψυχομάνα τὸ εἶχε δεξὶ χέρι εἰς ὄλα, καὶ ἐμακάριζε τὴν ὄραν ποῦ τὸ ἐπῆρε.

Ἐξῆκα μίαν ἡμέραν πέφτει εἰς τὸ κρεβάτι ἀρρωστος βαρεῖα ὁ Μαστροβαγγέλης, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀρρωσταίνει καὶ ἡ γυναῖκα του. Τότε νὰ ἐβλέπετε τί προθυμίαν ἐδειχνεν ἡ μικρὰ ὀρφανή. Νύχτα μέρα δὲν ἔφευγεν ἀπὸ τὸ πλάγι τῶν ἀρρώστων· τοῖς ἐδίδο

τὰ ἱατρικά, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, σὰν νὰ ἦτο μεγάλη γυναῖκα, καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὴν Παναγίαν νὰ ἱατρεύσῃ τοὺς προστάτας της.

Ὁ Μαστροβαγγέλης δὲν ἦτο πλούσιος· τώρα ποῦ ἦτο στὸ κρεβάτι, δὲν ἠμποροῦσε νὰ δουλεύῃ, διὰ νὰ παίρῃ μισθοκόμισμα, καὶ ὅσα χρήματα εἶχεν οἰκονομήσῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, τὰ ἐξώδευσεν εἰς τὴν ἀσθενείαν του. Κατῆντησαν νὰ μὴ ἔχουν νὰ φάγουν.

Ἡ ὀρφανὴ δὲν ἐσυλλογιζέτο τὸν ἑαυτὸν της, ἀλλὰ τοὺς ἀγαπητοὺς εὐεργέτας της.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς πλουσίους, ποῦ μεταχειρίζονται τὰ πλούτη των διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, ἀνοῖξεν ἕνα φούρνον, καὶ διελάλησεν εἰς τὴν πόλιν νὰ ἔρχονται οἱ πτωχοὶ καὶ νὰ παίρνουν κάθε βράδυ χάρισμα ἀπὸ ἕνα ψωμί.

Πολὸς κόσμος ἔτρεχε νὰ πάρῃ ψωμί. Ἡ κόρη τὸ ἤκουσεν εἰς τὴν βρύσιν, ὅπου ἐπῆγε νὰ γέμισῃ τὴν στάμναν της, καὶ εἶπεν· « Κ' ἐγὼ θὰ πάγω νὰ πάρω ἕνα ψωμί· κ' ἐγὼ πτωχὴ εἶμαι· ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε ἀρρωστοὶ, καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ δουλεύσουν. »

Ἡ ὀρφανὴ ἐπῆγαινε κάθε βράδυ, διὰ νὰ παίρῃ τὸ ψωμί. Πολλοὶ ἄλλοι ἐπῆγαιναν, καὶ μὲ φωνὰς καὶ σπρωξίματα ἀρπαζόν τὰ μεγάλα ψωμιά. Τὸ ὀρφανὸν ἐπλησίαζε τελευταῖον, ἐπαίρνε τὸ μικρότερον ψωμί, ἔλεγεν εὐχαριστῶ, καὶ ἔφευγεν ἡσυχᾶ.

Ὁ πλούσιος παρετήρησε τὸν καλὸν τρόπον τῆς μικρᾶς ἐκεῖνης κόρης, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπρόσταξε νὰ βάλουν μέσα εἰς τὸ μικρότερον ψωμί δέκα φλωριά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔγεινε πάλιν τὸ ἴδιον. Οἱ ἄλλοι πτωχοὶ ὄρμησαν καὶ ἐπῆραν τὰ μεγάλα ψωμιά. Τὸ μικρότερον ἐπῆρην ἡ ὀρφανή. Ὁ Μαστροβαγγέλης εἶχε γίνῃ καλλίτερα. Εἰς τὸ τραπέζι ἐπῆρε τὸ μαχαίρι κι' ἔκοψε τὸ ψωμί. Βλέπει μέσα τὰ φλωριά. Ἐλαμψεν ἀπὸ χαρὰν τότε τὸ χλωμόν πρόσωπον τοῦ λεπτοργοῦ, καθὼς εἶδε τὸ χρυσάφι ἐκεῖνο μέσα στὸ ψωμί, καὶ εἶπε· « Τί θησαυρὸς εἶν' αὐτός! Ἄνοιξεν ἡ τύχη μας, γυναῖκα! » Κ' ἐπῆρε τὰ φλωριά καὶ τὰ ἔβλεπεν.

Ἡ γυναῖκα του ὁμοῦ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον λέγει πάλιν ὁ Μαστροβαγγέλης. « Γυναῖκα, βλέπω δὲν χαίρεσαι γιὰ τὴν καλὴν μας τύχην. Εἶνε ἀληθινὰ φλωριά, καὶ ἀπορᾷ τί ζητοῦν μέσα στὸ ψωμί.

— Τί ψωμί εἶνε αὐτό, κόρη μου;

— Σὰν τὰ ψωμιά, ποῦ παίρνω κάθε βράδυ ἀπὸ τὸν φούρνον, εἶπεν ἡ ὀρφανή· κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς εὐρέθησαν μέσα τὰ φλωριά.

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Μαστροβαγγέλη εἶπε·

— Δὲν ἐχάρηκα, ἄνδρα μου, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ φλωριά δὲν εἶνε ἰδικὰ μας, καὶ τὸ ξένο πρᾶγμα πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν νοικοκύρην του.

— Καλὰ λέγεις, γυναῖκα· δὲν εἶνε ἰδικὰ μας αὐτὰ τὰ φλωριά. Πάρε τα, κόρη μου, καὶ νὰ τὰ δώσης αὐριοῖν πρῶτ' εἰς τὸν καλὸν πλούσιον, ποῦ μᾶς δίδει ψωμί.

Τὸ ὀρφανὸν ἐπῆρε τὰ δέκα φλωριά, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν πρῶτ', πρῶτ' ἐπῆγε καὶ εὐρέθη τὸν πλούσιον, καὶ τοῦ εἶπεν· « Ἀφεντικό, μέσα στὸ ψωμί, ποῦ μοῦ ἔδωκες χθὲς τὸ βράδυ, ἦσαν αὐτὰ τὰ φλωριά. Εἶνε ἰδικὰ σου, πάρε τα.

— Ὅχι, κόρη μου, εἶνε ἰδικὰ σου. Ὁ Θεὸς τὰ βάλει μέσα στὸ ψωμί, διότι εἶσαι καλὴ καὶ φρόνιμη κόρη καὶ φροντίζεις διὰ τοὺς ἀρρώστους γονεῖς σου. Πάρε τα, καὶ νὰ ἔρχεσαι πάντοτε νὰ παίρνης τὸ ψωμί σου.

Ἡ ὀρφανὴ ἐπῆρε τὰ φλωριά, καὶ ἐπέστρεψεν ὅλην χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἶπε· « Ὁ καλὸς πλούσιος, μητέρα, εἶπεν ὅτι τὰ φλωριά εἶνε ἰδικὰ μας. Ὁ Θεός, λέγει, μᾶς τὰ ἔστειλεν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὼς ἡ ὀρφανὴ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν φούρνον, ὁ πλούσιος τῆς εἶπεν·

— Καλὴ μου κόρη, ἐφάνης πιστὴ καὶ οἱ γονεῖς σου ἐφάνησαν τίμιοι. Οἱ καλοὶ πρέπει νὰ ανταμειβῶνται· νὰ εἰπῆς εἰς τὸν πατέρα σου νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ, ὅταν γίνῃ καλὰ.

Ὅταν ὁ Μαστροβαγγέλης ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν, ἐπῆγεν εἰς τὸν πλούσιον. Ὁ καλὸς πλούσιος, καθὼς τὸν εἶδεν, εἶπεν·

— Σὺ εἶσαι ὁ Μαστροβαγγέλης; Σὲ διορίζω ἐπιστάτην εἰς τὰ κτήματά μου, διότι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

Καὶ ἀπὸ τότε ἦσαν εὐτυχεῖς, καὶ ἀγαποῦσαν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὀρφανήν· διότι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας των.

Ὁ Θεὸς εἶναι πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἀφίνει. Εἶνε τιμὴ νὰ δίδῃ τις καὶ θλίψις νὰ γυρεύῃ ξένον πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ παίρνωμεν.

ΕΥΠΝΑ! ΕΥΠΝΑ!

[Τῆς φιλικῆς θυγατρὸς Χριστινῆς, ἐπὶ τῆς ἡλικίας 24 ἡμερῶν 1888.]

Ἐύπνα, Ἐύπνα κ' ἡ αὐγὴ
γλυκοχαιρετάει τῇ γῆ·
τῆς αὐγῆς, Ἐύπνα, παιδοῦλα,
γὰρ νὰ πάρῃς τὴ δροσοῦλα.
Ἐύπνα, Ἐύπνησε, ξαγθούλα,
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα,
καὶ ροδίζου τὰ βουνά,
τὰ βουνά τάντικρυνά.

ὦ! πῶς φυσᾷ, πῶς φυσᾷ
δροσερὸ τῆς αὐγῆς
τὸ λεπτὸ ἀεράκι.

ὦ! πῶς κυλᾷ, πῶς κυλᾷ
καθαρὸ τῆς πηγῆς
πῶς κυλᾷ τὸ νεράκι·
πῶς κυλᾷ, τί χαρὰ!
καὶ ποτίζει τὰ τραντάφυλλα
τὰ χόρτα τὰ χλωρά.
Πῶς φυσᾷ τὸ ἀεράκι
καὶ φιλεῖ τὸ χορταράκι
πῶς κυλᾷ, κυλᾷ νεράκι

καὶ ποτίζει τὰ τραντάφυλλα
τὰ δένδρα τὰ χλωρά.

Ἐύπνα, Ἐύπνησε, παιδοῦλα,
πάρε τῆς αὐγῆς δροσοῦλα.
Ἐύπνα πρὶν ὁ ἥλιος ἔγῃ,
Ἐύπνα, Ἐύπνα τὴν αὐγὴ.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, τί χαρὰ!
μουρμουρίζου τὰ νερά.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, τὴ φωνῆ
τόρ' ἀφίνουν τὰ πουλιὰ.
Ἐύπνα, Ἐύπνησε, παιδοῦλα,
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα.

Ἐύπνα, Ἐύπνα, ἡ αἰγούλα
τῆς γιορτῆς σου εἶν' αὐτή.
Ἐύπνα, Ἐύπνα, Χριστινούλα,
Ἐύπνα, κόρη ἀγαπητή.
Ἐύπνα, κύττα, ἡ μητέρα
ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά,
Ἐύπνα, Ἐύπνα τοῦ πατέρα
χίλια νὰ δεχθῆς φιλιὰ.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΣ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

[Ἐκ τῶν ἩΡΩΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ἐκ ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ]

Ὁ Ἄδμητος ἦτο βασιλεὺς τῶν Φερῶν, πό-
λεως τῆς Θεσσαλίας, ἦτο δὲ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος· οἱ θεοὶ ἠγάπων αὐτόν, καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων διότι, ὅτε ὁ θεὸς οὗτος κτεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ ὑπηρετήσῃ κάτω εἰς τὴν γῆν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τινὰ θνητόν, ὁ Ἀπόλλων ὑπηρετήσεν εἰς τὸν Ἄδμητον καὶ ἔγεινε βουκόλος αὐτοῦ.

Ὁ Ἄδμητος ἦτο εὐδαίμων. Οἱ ἄγροι του ἔφερον ἀφθόνας καρπούς· οἱ ἵπποι του ἦσαν περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς αὐτοῦ ἦτο ἡ σύζυγός του Ἀλκηστis, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, ὠραία καὶ ἐνάρετος γυνή.

Ὁ Ἀπόλλων ἔκαμε μεγάλην χάριν εἰς τὸν Ἄδμητον· κατέπεισε τὰς Μοῖρας, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ Ἄδμητου, νὰ μὴ ἀ-

ποθῆν οὗτος, ἂν ἄλλος τις ἐκ τῶν φιλετάτων του θελήσῃ ν' ἀποθῆν ἅντ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἄδμητος ἔπασεν ἀσθενὴς καὶ ἐμελλεν ν' ἀποθῆν. Πάντες ἐλυποῦντο, διότι ἐμελλον νὰ στερηθῶσι τόσον καλὸν βασιλέα· ἀλλ' ὁμοῦς κανεὶς ἐκ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν του δὲν ἤθελε ν' ἀποθῆν ἅντ' αὐτοῦ· καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπερήγροι γονεῖς του, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἐπερίμενον τὸν θάνατον, δὲν ἀπεφάσιζον ν' ἀποθῶναι διὰ νὰ ζήσῃ ὁ υἱὸς των.

Μόνον ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος ἐφάνη πρόθυμος ν' ἀποθῆν, καὶ εἶπεν ὅτι εὐχαρίστως καταβαίνει αὐτὴ εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἄδην, διὰ νὰ ζήσῃ ὁ Ἄδμητος.

— Τί λέγεις; ἀπήνησεν ὁ Ἄδμητος· ὁ θάνατός σου εἶνε δι' ἐμὲ συμφορὰ χειροτέρα παντὸς θανάτου.

— Ἄρες ἐμὲ ν' ἀποθῶν ἅντ' σοῦ, Ἄδμητε· μὴ ἀφήσῃς ὄρφανά τὰ τέκνα μας· διότι, ἂν σὺ ἀποθῆς καὶ ἐγὼ θ' ἀποθῶν μαζί σου.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου ἔλουσε μὲ ποτάμιον ὕδωρ τὸ σῶμά της, ἐφόρεσε λαμπρὰν ἐσθῆτα καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματά της, καὶ σταθεῖσα ἐνώπιον τῆς ἐστίας προσευχῆθη παρκαλέσασα τοὺς θεοὺς νὰ προττατεύωσι τὰ ἀγαπητά της τέκνα.

Ἐπειτα ἔπασεν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἔκλαυσε· ἐσηκώθη, περιήλθε τὰ δωμάτια της καὶ πάλιν ἐρρίθη εἰς τὴν κλίνην· τὰ τέκνα της ἐκράτουν αὐτὴν ἀπὸ τὰ φερέματά της καὶ ἔκλαιον· ἐκείνη δὲ λαμβάνουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἠσπάζετο πότῃ τὸ ἐν πότῃ τὸ ἄλλο ὡς μέλλουσα ν' ἀποθῆν.

φάνιαν των, νὰ λάβουν καλὴν ἀνατροφήν καὶ νὰ γείνουν ὁ μὲν υἱὸς μας ἀξίος σοῦ ἡ δὲ θυγάτηρ μας καλὴ οἰκοδέσποινα.

Τότε παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰ δύο τέκνα των καὶ εἶπε πάλιν·

— Σὺ, ὦ Ἄδμητε, νὰ εἶσαι καὶ μήτηρ τῶν τέκνων μας ἅντ' ἐμοῦ.

Ὁ Ἄδμητος κλαίων ἀνεφώνησε·

— ὦ θάνατε, ποῖον σύζυγον μὲ στεράεις!...

— Οἱ ὀφθαλμοὶ μου σκοτίζονται, ἐπιθύρισε μετ' ὀλίγον ἡ Ἀλκηστis· Χαῖρε, Ἄδμητε· χαίρετε, τέκνα μου.

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Ἄδμητος ἐπρόσταξε νὰ γείνῃ μεγαλοπρεπὴς ἡ κηδεία τῆς ἀγαπητῆς συζύγου του· ἐπρόσταξε νὰ πενήθωσιν αὐτὴν πάντες οἱ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ

Πάντες οἱ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ὑπηρετοῦντο ἔκλαιον λυπούμενοι τὴν δέσποιναν των· αὐτὴ δὲ ἔβλεπε τὴν δεξιάν της εἰς ἕκαστον καὶ πρὸς ὅλους ἀπέτεινε γλυκεῖς λόγους.

Ὁ Ἄδμητος ἦτο ἀπαρηγόρητος· ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀγαπητὴν του σύζυγον καὶ τὴν παρεκάλει νὰ μὴ ἀποθῆν.

Ἡ δὲ Ἀλκηστis τῷ εἶπε·

— Ἄδμητε, πρὶν ἀποθῶν, μίαν παρὰ κλησιν ἔχω νὰ σοὶ κάμω· νὰ φροντίζῃς διὰ τὰ τέκνα μας, τὰ ὅποια καὶ σὺ ἀγαπᾷς ὅπως ἐγὼ· νὰ φροντίζῃς νὰ μὴ εἰσθῶν τὴν ὄρ-

Θεσσαλοὶ δώδεκα μῆνας· νὰ κόψωσι τὴν κόμην των καὶ τὴν χαιτὴν τῶν ἵππων των, νὰ ἐνδυθῶσι μέλανα ἐνδύματα καὶ μήτε ἄσμα μήτε αὐλοῦ ἢ λύρας ἤχος ν' ἀκουσθῇ ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τὴν πόλιν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐφάσεν εἰς τὰς Φερὰς ὁ Ἡρακλῆς, μεταβάνων εἰς τὴν Θοράκην, διὰ νὰ λάβῃ τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους· ἦλθε δὲ ἀμέσως εἰς τὸ λαμπρὸν ἀνάκτορον τοῦ Ἄδμητου, διότι ἦτο φίλος αὐτοῦ.

Ἴδων τὸ πένθος ἠρώτησε τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ Ἄδμητος εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι γυνὴ τις ξένη,

ἀλλὰ χρήσιμος εἰς τὸν οἶκόν του, ἀπέθανε. Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Ἄδμητος φοβούμενος μήπως ὁ Ἡρακλῆς δὲν δεχθῆ τὴν φιλοξενίαν του, ἀν ἐμάνθανεν ὅτι ἡ Ἀλκηστις ἀπέθανε. Καὶ πάλιν ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἤθελε νὰ καταλύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ λυπημένου Ἄδμητου, οὗτος ὅμως ἐπέμεινε καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἐπρόσταξε δὲ τὸν ὑπηρέτην ὁ Ἄδμητος νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν προσδιωρισμένα διὰ τοὺς φιλοξενουμένους, καὶ παρήγγειλε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν πολλὰ καὶ καλὰ φαγητά· προσέτι δὲ νὰ κλείσῃ τὰς θύρας, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ ξένος τοὺς θρήνους καὶ λυπηθῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔφαγε καλῶς, ἔπιε πολὺν οἶνον καὶ ἔγεινεν εὐθυμος· ἔστυψε τὴν κεφαλὴν του μὲ κλάδους μυρσίνης καὶ ἤρχισε νὰ φῶν.

Βλέπων δὲ τὸν ὑπηρέτην κατηφῆ καὶ λυπημένον τῷ λέγει μὲ ἐπιπληκτικὸν τρόπον.

— Αἶ, τοῦ λόγου σου, διατί εἶσαι τόσο σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος; οἱ ὑπηρέται πρέπει νὰ εἶναι φαιδροὶ καὶ εὐπροσῆγοροι πρὸς τοὺς ξένους· σὺ δὲ εἰς ἐμὲ τὸν φίλον τοῦ κυρίου σου, παρουσιάζεσαι μὲ πρόσωπον σκυθρωπόν. Ἐλα ἐδῶ, ἀφῆσε τὴν λύπην κατὰ μέρος καὶ πίε μαζί μου ἕνα ποτήρι κρασί. Τόση λύπη πάλιν διὰ μίαν ξένην γυναῖκα!

— Τί ξένη; εἶπε μὲ δάκρυα ὁ ὑπηρέτης· δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὴν συμφορὰν μας; ἡ βασιλισσά μας, ἡ ἀγαπητή μας Ἀλκηστις ἀπέθανε, καὶ θέλεις νὰ εἶμαι φαιδρὸς καὶ εὐθυμος;

— Τί λέγεις; ἀνεφώνησεν ὁ Ἡρακλῆς· ἡ Ἀλκηστις ἀπέθανε!

— Ναί, ἀπέθανε θεληματικῶς, διὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἄδμητον ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τώρα θὰ δεῖξῃς, ὦ Ἡρακλῆς, ὁποῖον ἄνδρα ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἡρακλῆς· πρέπει νὰ καταβάλλω τὸν θάνατον, νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀποθανοῦσαν Ἀλκηστιν, καὶ νὰ τὴν δώσω πάλιν εἰς τὸν Ἄδμητον. Ὁ Ἄδμητος εἶναι ἀξίος τοιαύτης χάριτος. Τίς ἐκ τῶν Θεσα-

λῶν, τίς ἐκ πάντων τῶν κατοίκων τῆς Ἐλλάδος εἶναι τόσο φιλόξενος ὅσον αὐτός;

Καὶ εὐθὺς ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων, μεταβαίνει εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀλκηστιδος, καὶ ἐκεῖ συλλαβὼν τὸν θάνατον ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ δώσῃ ὀπίσω τὴν Ἀλκηστιν.

Ὁ Ἡρακλῆς λαβὼν τὴν Ἀλκηστιν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἄδμητου καὶ εἶπε·

— Ἄδμητε, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὀμιλῇ ἐλευθέρως εἰς τὸν φίλον του· ἔχω παράπανον ἐναντίον σου· ἐπειδὴ εἶμαι φίλος σου, ἐνόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ φανερώσῃς τὴν λύπην σου· σὺ ὅμως δὲν μὴ ἔλεγες ὅτι ἔχεις νεκρὰν τὴν σύζυγόν σου, ἀλλὰ μ' ἐξένιζες εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ μὴ ἔλεγες ὅτι τάχα ξένη γυνὴ ἀπέθανε· καὶ ἐγὼ ἔστυφα μὲ μυρσίνην τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ἤμην εὐθυμος, ἐν ᾧ σὺ εἶχες τόσο βαρεῖαν λύπην! Ἀλλὰ δὲν ἦλθον ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ λυπήσω. Ἦλθον νὰ σὲ παρακλέσω νὰ μὴ φυλάξῃς τὴν γυναῖκα ταύτην, εἰς ὅτου ἐπιστρέψω ἐκ τῆς Θράκης.

Ὁ Ἄδμητος εἶπε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὅτι πᾶν ἄλλο δύναται νὰ τῷ κάμῃ, ἀλλ' ὅχι ποτὲ νὰ δεχθῆ γυναῖκα ξένην εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ἕως τότε ἔζη ἡ ἀγαπητή του Ἀλκηστις.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε, καὶ ὁ Ἄδμητος μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐπέσθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ξένην γυναῖκα εἰς θλακμόν· ὅτε δὲ τέλος ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους νὰ λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς·

— Ἴδὲ αὐτὴν καλὰ, ὦ Ἄδμητε, δὲν εἶναι ὁμοία μὲ τὴν Ἀλκηστιν;

— Ὁ Ἄδμητος ἔμεινεν ἐκπληκτικὸς καὶ ἐνόμισε καθ' ἀρχὰς ὅτι εἶναι τὸ φάντασμα τῆς συζύγου του. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διηγήθη εἰς τὸν Ἄδμητον πῶς ἐνίκησε τὸν θάνατον καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν Ἀλκηστιν.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Ἄδμητου καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ὁλος δὲ ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ἐώρτασε μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀγαπητῆς Ἀλκηστιδος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 1).

Ἡ κατάστασις τῆς Φατμέ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεύχεται μεγάλως τὸν Θεοῦλη, διότι ἀνέβαλε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἄλλων γυναικῶν αὐτοῦ εἰς καιρὸν καταλληλότερον. Ὅταν ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ δωμάτιον μὲ τὸν Μουσταφάν, τοῦ εἶπε μὲ ὕψος περιλυπὸν·

— Κασιμανκαβαδά, εἶπέ μου καθαρὰ τὴν ἀλήθειαν. Τί νομίζεις ὅτι ἔχει ἡ Φατμέ;

— Ἄχ! αὐθέντα μου, εἶπε βαθέως στεναζῶν ὁ ψευδοἰατρός, εἶθε νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ Προφήτης! Ἡ δυστυχὴς κόρη πάσχει ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἤμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐξημέμενος ἀπὸ θυμόν, ὁ Θεοῦλη ἀνέκραξε· «Τί λέγεις, σκυλοαγύρτη; Νὰ ἀποθάνῃ ἡ Φατμέ διὰ τὴν ὁποῖαν ἔδωκα χίλια τσεκίνια καὶ ἡ ὁποία χθὲς ἀκόμη ἦτο τόσο καλά; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη σου; Ἐὰν δὲν τὴν σώσῃς, ἀκούεις, θὰ σὲ παλουκώσω.»

Βλέπων τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ γέροντος, ὁ ἀδελφὸς μου ἠννόησεν ὅτι διέπρξε μέγα σφάλμα καὶ ὅτι ἐκινδύνευε τοῦλάχιστον νὰ τὸν διώξουν. Κατέβαλε λοιπὸν ὅλην τὴν εὐγλωττίαν διὰ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸν Θεοῦλη.

Ἐν τῷ μεταξύ μαῦρος δούλος, ὑπηρέτων εἰς τὸ Χαρέμι, ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἰατρόν, ὅτι τὸ φάρμακον δὲν ἔφερε καμμίαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν Φατμέ.

— Μεταχειρίσου ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τέγνης σου, Χακαμδαβαβέλδα, ἀνέκραξεν ὁ Θεοῦλη· σώσέ την! σώσέ την! ἢ δὲ ἄλλως σοῦ εἶπα τί θὰ πάθῃς.

— Θὰ τῆς δώσω ἕνα δροισιτικόν, ἀπήντησεν ὁ Μουσταφᾶς καὶ καταχαρούμενος ἐξῆλθε διὰ νὰ φέρῃ τὸ ναρκωτικόν του. Ἀποῦ δὲ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν μαῦρον, μὲ τὴν ὀδηγίαν πῶς πρέπει νὰ τὸ μεταχειρισθῆ, ἐπανῆλθε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Θεοῦλη, ὅτι εἶχεν ἀκόμη νὰ συλλέξῃ εἰς τὴν παραλίαν ἰατρικὰ τινὰ βότανα καὶ ἀπεμακρόνη ἀμέσως ἐκ νέου.

Ἡ θάλασσα εὗρίσκετο πλησίον. Φθάσας εἰς τὴν παραλίαν ὁ Μουσταφᾶς ἐξεδύθη ἰσπευσμένως τὸ ξένον ἔνδυμα, ὅπερ ἔφερε, ἔβγαλε τὸ σαρίκιόν του καὶ τὴν ψευδῆ γενειάδα του,

ἐπέταξεν αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου διεσκορπίσθησαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κυμάτων—ὁ ἴδιος ἐκρύβη εἰς τοὺς θάμνους ἀναμένων νὰ νυκτώσῃ, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς κατακόμβας τοῦ πύργου.

Δὲν εἶχε παρέλθῃ μία ὥρα ἀφ' ἧς ὁ Μουσταφᾶς ἐξῆλθε, ὅταν οἱ δούλοι τοῦ Θεοῦλη ἦλθον καὶ τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ἡ Φατμέ ἐξέπνεεν. Ἐξάλλος, ἔστειλε παντοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ του, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι του ἐπανῆλθον μόνοι μετ' ὀλίγας στιγμᾶς καὶ τοῦ ἀνέφεραν ὅτι ὁ δυστυχὴς Σακαμκαβαδεδάβα ἔπεσε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῶ ἐμαίεζε τὰ βότανα του, καὶ ἐπνίγη. Καθὼς ἔλεγον, ἔβλεπον μακρόθεν τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον παρέσυραν τὰ κύματα.

Ὅταν ὁ Θεοῦλη ἐπέσθη ὅτι καμμία ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπελείπετο, ἐξετράπη εἰς βλασημίας κατὰ τῶν δούλων του, ἐναντίον τοῦ ἐξαφηνισθέντος ἰατροῦ, ἐναντίον ὄλου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Φατμέ! Φατμέ! ἀνεφώνει. Ἦτο τόσο ὠραία, τόσο νέα, εἶχε τόσο γλυκὰ μάτια. Δύο χιλιάδες τσεκίνια τοῦ ἐπλήρωσα, δύο χιλιάδες τσεκίνια. Οὔτε ἕνα ἄσπρον ὀλιγώτερον δὲν μὴ μὴ ἐπώλει ὁ Ἐβραῖος. Τὰ δόντια τῆς, τὰ δόντια τῆς, τί μαργαριτάρια, τί θησαυρός! Ἄχ! ἄχ!

Καὶ ὁ γέρον πασσᾶς ἐκλαίει μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τὴν καλλονὴν τῆς Φατμέσ καὶ μὲ τὸν ἄλλον τὰ χρήματά του.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Φατμέ ἀπεκοιμήθη γλυκὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐθόλωσαν, ἡ καρδιά τῆς ἔπαυσε νὰ πάλλῃ, τὸ πορφυροῦν χρῶμα τῶν χειλέων τῆς ἐσθέθη. Ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ἀπέθανεν.

Τῇ διαταγῇ τοῦ Θεοῦλη, ὅστις ἐξ ὀρμηφύτου ἀπεστρέφετο, ὅπως σὰς εἶπα, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς καὶ ἐπιέγγοτο νὰ ἀπομακρόνη ἀφ' ἑαυτοῦ πᾶσαν πένθιμον εἰκόνα, ἡ νεῆσις κατεβιάσθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὰς κατακόμβας, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ νεκροί.

Ὁ Μουσταφᾶς ἐκρύβη μετὰ τῶν τάφων,

οἵτινες εὐρίσκαυτο διεσπαρμένοι εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Ἄμα δὲ καὶ οἱ δούλοι, οἵτινες ἔφερον τὸ φέρετρον, ἀπεμακρύνθησαν, ἐξήλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του, ἤναψεν ἕνα λύχνον διὰ νὰ βλέπῃ τί κάμνει καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ζώνην του φαλιδίον, περιέχον τὸ ἀντίδοτον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζώνην τὴν προσφιλέη του Φατμέ.

Ὅταν ἐσήκωνε τὸ δρύϊνον σκέπασμα τοῦ φερέτρου, ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν. Ἄλλὰ ἀπὸ ποίαν φρίκην κατελήθη ὅταν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἀνεκάλυψε χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα τῷ ἦσαν παντελῶς ἀγνωστά! Ἡ εὐρίσκομένη εἰς τὸ φέρετρον δὲν ἦτο οὔτε ἡ ἀδελφή του, οὔτε ἡ Ζωραΐδα, ἀλλ' ἄλλη νεανίς.

Ὁ ἀδελφός μου εἰς τὸ νέον τοῦτο ἀτύχημα ἔμεινε ἀνακνός. Παρητήρει μὲ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς τὴν δυστυχῆ κόρην ἣτις κατέκειτο εἰς τὸ φέρετρον καὶ καταληρθεῖς ἀπὸ σκοτοδίνην ἤθελε νὰ ὠρμήσῃ ἐνκντίον τῆς καὶ νὰ τὴν πνίξῃ.

Ἄλλ' ἴσως εἶνε ἀθῶα τῆς ὀλεθρίας αὐτῆς πλάνης, ἐσκέφθη, καὶ ἤμπαρε νὰ μοῦ δώσῃ πολυτίμους πληροφορίας.

Ἐξεπωμάτισε τὸ φαλιδίον του καὶ τὸ προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος. Αὐτὴ ἀνέπνευσε, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βαθμῆδον συνήλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς. Ὅταν συνήλθεν ἐντελῶς, ἡ μνήμη ἐκνήθη ἀπὸ τῆς ἀμύθου μὲ τὴν ζώνην καὶ ἐγειρομένη ἐπὶ τοῦ φερέτρου τῆς μὲ τὸν μακρὸν λευκὸν πέπλον τῆς, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μουσταφᾶ, ἀποκκλύσκον αὐτὸν σωτήρᾳ τῆς καὶ βρέχουσα τὰς χεῖρας του μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Μουσταφᾶς διέκοψε τὰς διαχύσεις τῆς, διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ πῶς εὐρέθη ἐντὸς τοῦ φερέτρου αὐτῆ καὶ ὄχι ἡ ἀδελφή του Φατμέ.

Ἡ νεανίς παρετήρησε τὸν ἀδελφὸν μου ἐκπληκτος, καὶ ὡς νὰ μὴ ἠνόει τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν τῇ ἀπήλυθε. Ἐπειτα αἰφνηδῶς ἀνεκράξε:

— Τώρα ἐξηγῶ τὸ μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεώς μου. Ἐγὼ ὀνομάζομαι ἐδῶ Φατμέ καὶ εἰς ἐμὲ περιήλθε τὸ γράμμα σου ὁμοῦ μὲ τὸ ποτόν.

— Καὶ ἡ ἀδελφή μου! καὶ ἡ Ζωραΐδα! ἀνεφώνητεν ὁ ἀδελφός μου ἐν ἀγωνίᾳ τί ἔγιναν;

— Εἶνε καὶ αἱ δύο εἰς τὸν πύργον· ἀλλ' ἐξ

ἰδιοτροπίας τοῦ Θεοῦλη—Κός, ἔλαβον καὶ αἱ δύο, ἄμα εἰσῆλθον ἐδῶ, ξένα ὀνόματα καὶ ὀνομάζονται Μίρζα καὶ Νουρμαγᾶλ. Ἐμοῦ τὸ ἀληθινὸν ὄνομα εἶνε Ναμουνά.

Ὁ ἀδελφός μου, μακρῶν τὴν νέαν αὐτὴν ἀτυχίαν, ἡ ὁποία ἀνέτριπεν αἰφνηδῶς ὅλα τὰ σχέδια του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, συστρέφων μὲ τοικύτην ἀπελπισίαν τὰς χεῖρας, ὥστε ἡ νεανίς ὠρμήσε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Διότι ἐκλονίζετο ὡς μεθυσμένος καὶ θὰ ἔσπαζε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν προσεχῆ κενὸς τάρου, ἂν ἡ Ναμουνά δὲν τὸν ἐνηγκαλιζέτο.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μηστῆς σου, ἐφώνησε, λάβε θάρρος, Μουσταφᾶ. Ἴσως ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ σοῦ ὑποδείξω τρόπον διὰ νὰ τὰς σώσῃς καὶ τὰς δύο.

— Ὅμιλοι γρήγορα, εἶπεν ὁ Μουσταφᾶς, ὁ ὁποῖος ἀνεψυχῶθη ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς νεανίδος, καὶ εἶθε ἡ ἐλπίς τὴν ὁποῖαν μοῦ δίδεις νὰ μὴ διαψευσθῇ ὅπως τόσαι ἄλλαι.

— Ἀνήκω εἰς τὸν Θεοῦλη πρὸ πέντε μηνῶν μόνον, ὑπέλαβεν ἡ Ναμουνά. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἐμβῆκα εἰς τὸ στραγίον μίᾳ ὑπῆρξεν ἡ σκέψις μου· νὰ φύγω! Νύκτα δὲ καὶ ἡμέραν δὲν συλλογιζομαι ἄλλο παρὰ πῶς θὰ τὸ καταρθῶσω. Παρητήρησε εἰς τὴν αὐλὴν μίαν μεγαλοπρεπῆ βρύσιν; Ἀπ' αὐτοῦ ἐμβῆκα ἐδῶ ἡ βρύσις αὐτῆ μοῦ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν. Τότε ἐργάσθη τὴν ἐπιδιώρθωσον καὶ ἠμύρηται νὰ κντηρηθῶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑδραγωγείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κίρνει τὸ νερόν. Τὸ νερόν ἔρχεται ἐξ ἀποστάσεως χιλίων περίπου βηματίων ἀπὸ βράκιον, τοῦ ὁποῖου τὸν ῥοὺν ἔστρεψαν ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ ὁποῖον ῥεῖ ὑποκάτω ἀπὸ θόλον ὕψους ἕξ τοῦλάχιστον ποδῶν. Ἄ! ἀρότου ἀνεκάλυφα τοῦτο ποσάκις ὀκτεῖρα τὴν ἀδυναμίαν τῶν χειρῶν μου! Ἐὰν μίαν νύκτα ἠμυροῦσα νὰ σηκῶω καὶ ἕνα μόνον λίθον ἀπὸ τὴν βρύσιν, μοῦ φαίνεται ὅτι εὐκολώτατα θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὸν πύργον διὰ τοῦ ὑδραγωγείου καὶ θὰ ἔβγαίνα εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐσκεπτόμην ἐγὼ νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν ἀμφισβῶω ὅτι σὺ ἠμπορεῖς νὰ εἰσέλθῃς, ἐὰν ἔχῃς μαζὶ σου μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας γενναίους ἀνδρας, διὰ νὰ ἀντιταχθοῦν ἐνώπιον τῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι φρουροῦν τὸ χαρέμι.

Τὸ θάρρος τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐνώσῃ ἡ νεανίς ὠμίλει, ἀνεγεννάτο. Ἐν τούτοις μίᾳ σκέψις τὸν ἐτάρασεν ἀκόμη. Πῶς νὰ εὐρῇ τοὺς γενναίους καὶ ἀφοσιωμένους ἐκείνους ἀνδρας, τῶν ὁποῖων εἶχεν ἀνάγκην; Σκεπτόμενος ὁ Μουσταφᾶς συνέθλιβε τὴν λαβὴν τοῦ ἐγγχειριδίου του, αἰφνης δὲ ἐνθυμήθη τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Μεβρούκ ὅτι θὰ προσέτρεχεν εἰς τὴν πρώτην του πρόσκλησιν.

— Ἐλα, εἶπεν εἰς τὴν Ναμουνά· καὶ οἱ δύο ἐξήλθον ταχέως ἐκ τῶν ὑπογείων τοῦ Θεοῦλη.

Εἰς τὴν πρώτην πόλιν τὴν ὁποῖαν συνήτησεν ὁ Μουσταφᾶς ἐτοποθέτησε τὴν Ναμουνά παρὰ τινι πτωχῇ χήρᾳ ἣτις κατόκει μόνη εἰς συνοικίαν τινά, αὐτὸς δὲ ἀγοράσας ἵππον διὰ τῶν ὑπολοίπων χρημάτων του ἀνέχωρησε κατεσκευασμένως εἰς τὰ ὄρη ὅπου εἶχε στήσῃ τὸ στρατόπεδόν του ὁ Μεβρούκ.

Ὅτος ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων φιλίας καὶ ἠρώτησε φιλοφρόνως διατί ἐπανήλθε τόσον ταχέως· ὁ ἀδελφός μου τῷ διηγήθη τότε τὰς ἀνωφελείας του ἀποπειράς καὶ τὰ ἐμπόδια, ἅτινα συνήτησε. Ὁ σοβαρὸς Μεβρούκ ἤκρατο αὐτὸν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ ὅτε ἤκουσε τὸ χονδροειδὲς ὄνομα τοῦ Σακαμανκαβαυδιμπαμπᾶ· ἀλλ' ἡ προδοσία τοῦ νάνου ἐξηρέθισεν αὐτὸν καὶ ὠρμήθη νὰ πνίξῃ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον διὰ τῆς ἰδίας του χειρός, ἂν ποτε συνέβαινε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Σὲ δέ, φίλε μου, εἶπεν ὁ ληστής σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου, σ' εὐχαριστῶ διότι ἐστηρίχθης εἰς τὸν λόγον μου· αὐριοῦ θ' ἀναχωρήσωμεν, καὶ μὲ τὸν Ἄλλᾶχ, πρέπει ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ ἀποσπάσωμεν τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὴν μνηστῆν σου ἀπὸ τοὺς ὀνυχας τοῦ τρελλογέρου Θεοῦλη-Κός.

Ὁ ἀδελφός μου ἐνηγκαλίσθη κλαίων τὸν Μεβρούκ, τὴν δ' ἐπαύριον ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν ὀπλισμένων καὶ ἀφοσιωμένων. Τόσον δὲ ταχέως

ᾤδυσαν ὥστε εἰς δύο ἡμέρας ἔφθασαν τὴν μικρὰν πόλιν ὅπου εἶχε μείνῃ ἡ Ναμουνά, περλαβόντες δ' αὐτὴν ὅπως τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὰς ἐρευνὰς των, εἰσῆλθον ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸ μικρὸν δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη καταφύγη ὁ ἀδελφός μου μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ νάνου.

Μέχρις οὗ νυκτώσῃ, ἡ Ναμουνά ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς λεπτομερῶς τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν τοῦ μεγάρου καὶ τοὺς διαδρόμους, τοὺς ὁποῖους ᾤφειλον νὰ διέλθωσιν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἀπὸ κοινοῦ κατέχευεν ἡ Φατμέ καὶ ἡ Ζωραΐδα. Ἐν τῷ μεταξύ ἤλθε καὶ τὸ τόσον ἀναμενόμενον σκότος τῆς νυκτός, χωρὶς δὲ νὰ χάσωσι καιρὸν διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ποτάμιον τὸ ὁποῖον ἔχυνετο εἰς τὴν δεξιουμένην.

Ἡ Ναμουνά ἔμεινε ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φρουρὰν ἐνός τῶν ἀνδρῶν, ἐν ᾧ οἱ δύο ἄλλοι, ῥητινώδεις πυρσούς κρατοῦντες, εἰσῆλθον ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς διάρυγος, συνᾤδυσαν δ' αὐτοὺς ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ Μεβρούκ.

Ἐδέησε νὰ βαδίσωσιν ὑπὲρ τὴν ἡμισείαν ὥραν ἔχοντες τὸ ὕδωρ μέχρι τῆς ὀσφύος, πρὶν φθάσωσιν εἰς τὴν κρήνην. Ὁ τοῖχος ἦτο

χονδρὸς καὶ στερεός, ἀλλὰ δὲν ἀντέστη εἰς τὰ κτυπήματα τεσσάρων ἀνδρῶν ῥωμαλέων κρατούντων μοχλοὺς καὶ ἐκλονίσθη· μίᾳ μαρμαρίνῃ πλάξ ἀπεσπᾶσθη ἀφῆσασα ἀρκετὸν ἀνοιγμα ὅπως διέλθῃ σῶμα ἀνθρώπου. Ὁ ἀδελφός μου ὠρμήσε πρῶτος, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζον εἰς τὸ σκότος ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ κρακτέου.

Εὐτυχῶς αἱ ὀδηγίαι τῆς Ναμουνάς ἦσαν τόσον ἀκριβεῖς ὥστε δὲν ἐπετρέποντο μακροὶ δισταγμοί. Διελθόντες λοιπόν, ὅπως τοῖς εἶχε συστήσῃ, στοὰν ἔχουσαν ἐκατέρωθεν πορτοκαλέας καὶ ῥοδοδάφνας, ἔφθασαν εἰς πύργον τινά, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μετρήσωσιν ἕξ θύρας πρὶν συναντήσωσιν ἐκείνην, ἣτις ἔφερον εἰς τὸ χαρέμιον.

Πράγματι ἦτο ἐκεῖ ἡ θύρα ἐκείνη, διὰ μέσου

των ῥωγμῶν τῆς ὁποίας ἐξήρχετο λεπτή σειρά φωτὸς μαρτυροῦσα ὅτι ἠγρύπνουσιν ἐντός· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἀνοίξωσι; ποῖον μέσον νὰ μεταχειρισθῶσι; Νὰ τὴν ἀνοίξωσι διὰ τῆς βίας; ἀλλὰ τότε τὰ πάντα θὰ ἐρριφοκινδύνευον.

Ὁ Μεθρούκ ἐπλησίασε καὶ μὲ φωνὴν ἐπιτηδες ὑπόκωφον. «Ἐ, σεῖς, ἀνοίξατε! εἶπε κτυπῶν τὴν θύραν μὲ τὴν πέτραν τοῦ δακτυλιδίου του.»

Ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ τρόπου ἐκείνου τῆς προσταγῆς σκλάβος τις κοιμώμενος σχεδὸν ἠνοιξε τὴν θύραν, παρευθὺς δὲ εἰσώρμησαν.

Μία κραυγὴ ἠκούσθη ἀμέσως, ἀλλ' ἀμέσως κατεπνίγη· ὁ Μεθρούκ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ νάνου. Ταχύτερος τοῦ κερανοῦ ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ σφίγγων διὰ τῶν δέκα δακτύλων του τὸν λαίμονα αὐτοῦ, ἐν ᾧ εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων του ἔδενε καὶ ἐφίμου ἰσχυρῶς τὸ μικρὸσωμον ἐκεῖνο τέρως, τὸ ὁποῖον συνεστρέφετο σπασμωδικῶς ὡς ἐρπετόν, ὑπὸ τὴν περισφίγγουσαν αὐτὸ σιδηρῶν χεῖρα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μουσταφᾶς ἀρπάσας ἕνα εὐνοῦχον, καὶ στηρίζας τὸ ἐγγυρῖδιον ἐπὶ τοῦ στήθους του ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν θάλαμον τῆς Νουρικχάλ καὶ τῆς Μιρζας, ἢ μάλλον τῆς Ζωραΐδας καὶ τῆς Φατμέ, τὰς ὁποίας ἐπανεῦρε τέλος, καὶ ἐσφιγγεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του παράφορος ἐκ χαρᾶς.

«Ἄς ἀναχωρήσωμεν γρήγορα, εἶπεν ὁ Μεθρούκ· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἔλευσις μας.»

Ἐν τούτοις πρὶν καταβῆ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον ἠθέλησε νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τοῦ νάνου, καὶ ἐκρέμασεν αὐτὸν πρὸ τῆς κρήνης. Ἐφθασε μετ' ὀλίγον τὸν Μουσταφᾶ καὶ τὰς δύο νεάνιδας καὶ ὅλοι καὶ ἡ Ναμουνά ὁμοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἐν σπουδῇ ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ Θιούλη-Κός.

Μετὰ μεγάλης λύπης ἀπεχωρίσθη τὴν ἐπαύριον ὁ ἀδελφός του τὸν φίλον του ληστήν. Ἡ εὐγένεια τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν εἰς τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους του ἦτο τὸσον ἀσυμβιβαστος πρὸς τὸν περιπετειώδη καὶ κινδυνώδη βίον, τὸν ὁποῖον διήγε, ὥστε ὁ ἀδελφός του δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἐξ αἰτίας τρομεροῦ τινος καὶ ἀνεπαυροῦτος γεγονότος θὰ

ἐγένετο ληστής· ἀλλὰ φοβούμενος μήπως διὰ τῆς ἀδιακρισίας του ταραξῆ πληγὴν αἰμάσσοσαν ἀκόμη, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν φίλον του.

Ἡ Ναμουνά μετέβη εἰς Βελσόραν μετημφισμένη, εὐρέθη δὲ ἐπὶ λέμβου τυνησιακῆς, ἡ ὁποία ἐφερον αὐτὴν αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα της.

Οἱ συγγενεὶς μου, μετὰ βραχυτάτην πορείαν ἐπέστρεψαν θριαμβευτικῶς εἰς Ἀκάρὰ ἐν μέσῳ τῶν παιδρῶν ἐπευφημῶν τοῦ λαοῦ, ὅστις τὰς οικογενειακὰς ἡμῶν δυστυχίας εἶχε θεωρήσῃ ὡς δημοσίαν συμφορὰν.

Ἡ ἀνέλπιστος ἐκείνη ἐπιστροφή τριαυτὴν χαρὰν ἐπροξένησεν εἰς τὸν γηραιὸν πατέρα μου ὅστις παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ. Δάκρυα κρηνοῦ ἀνεκοῦφισαν αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις του διὰ τῶν θωπειῶν τῆς ἀγαπητῆς του Φατμέ. Κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ διοργανώθη μεγάλη ἐορτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ἅπασα ἡ πόλις· ἐκεῖ δὲ, ἐνώπιον πλήθους συγγενῶν καὶ φίλων ὁ ἀδελφός μου διηγήθη τὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδίου του καὶ τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας διήλθεν ὅπως εὖρη τὰ δύο ἀξιολάτρευτα ὄντα.

Ὅτε ὁ Μουσταφᾶς ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του ὁ πατὴρ μου ἀνηγέρθη κλονούμενος, κρατούμενος ἔνθεν μὲν ὑπὸ τῆς Φατμέ, ἐκείθεν δὲ ὑπὸ τῆς Ζωραΐδας, καὶ θέσας τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶπε μετὰ συγκινήσεως:

— Μακράν, μακράν σου, οὐί μου, τὸ ἀνάθεμα, τὸ ὁποῖον ἔρριψα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Λάβε τὴν κόρην ταύτην ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ζήλου σου. Λάβε δὲ συγχρόνως καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρὸς σου.

Ἐψάσας δ' ἔπειτα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπισημοῦ. Εἶθε ἡ πόλις ἡμῶν νὰ ἔχη πάντοτε ἀνθρώπους ὁμοιάζοντας πρὸς σὲ καὶ εἶθε τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης σου, τῆς υἱικῆς εὐλαθείας καὶ τῆς γενναιότητός σου νὰ διατηρῆ εἰς τὰς καρδίαις τῶν νέων συμπολιτῶν μας τὸ ἱερὸν πῦρ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων!

(Ἔπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΓΦ.]

ΚΑΛΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

— Ἐ; ἔ; τεῖν' αὐτὰ, κυρὰ Πηδηχτούλα, ἔλεγεν ὁ Φρῦνος πρὸς τὴν Ἀκρίδα, ἡ ὁποία ἐπήδησεν εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ἐχόρευε χωρὶς καθόλου νὰ τον σεβασθῆ· τεῖν' αὐτὰ; ποῖος σ' ἔμαθε νὰ φέρεσαι οὕτω καὶ νὰ μὴ σέβῃσαι τοὺς ἀνωτέρους σου; Εἶδες ἐκεῖ αὐθαδεῖαν!

— Αὐθαδεῖαν; Ἐγὼ αὐθαδῆς;

— Μάλιστα, αὐθαδῆς. Δὲν εἰδέουρες ὅτι ἐγὼ εἰμαι δύο χιλιάδων ἐτῶν;

— Δύο χιλιάδων ἐτῶν! . . .

— Μάλιστα, μικρούλα μου. Ἐγὼ ἔμεινα κλεισμένος μέσα ἔς αὐτὴν τὴν πέτραν χιλία ἔτη.

— Πῶς γίνεται αὐτό!

— Νά, ὅπου ἔγινε.

— Καὶ δὲν μου λές, παππούλη μου, νάχωμε καλὸ ῥῶτλημα τί ἔκαμνες εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς φυλακίσεώς σου;

— Καὶ τί ἤθελες νὰ κάμνω; Τίποτε δὲν ἔκαμνα.

— Μὰ τότε λοιπὸν, δὲν σε ζηλεύω καθ' ὅλου· μάλιστα καὶ σε λυποῦμαι. Διότι ἀνείχες ἐργασθῆ χιλία ἔτη ἤθελα σοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ἤθελα ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα μου καὶ σὲ ἀνώτερόν μου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ κάθῃσαι καὶ μου λές ὅτι δὲν ἔκαμνες τίποτε, μὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Ἐγὼ τοῦλάχιστον λέγω, καὶ μὴ πρὸς βᾶρος σου, ὅτι ἡμεῖς αἱ Ἀκρίδες, ὅπου εἴμεθα μόνον ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ εὐθὺς δταν γεννηθῶμεν, κάμνομεν τόσα πηδήματα καὶ τραγοῦδια, ὥστε διασκεδάζομεν ὅσους μας βλέπουν καὶ μας ἀκούουν, ἡμεῖς εἴμεθα ἀξίαι περισσοτέρου σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως παρὰ ἡ ἀρχαιότης σου ἡ ἀνωφελῆς καὶ ἀχρηστος.

Η ΓΡΗΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Μία γρηοῦλα κάθεται σκυμμένη σὲ μιὰν ἀκρῆ, Κ' ἐλεημοσύνη ὅλο ζητᾷ μὲ ἀπλωμένο χεῖρ. Τὰ μάτια της μισόκλειστα σταλάζουν μαῦρο δάκρυ, Γιατί χαρὰ δὲν ἔνοιωσε, χαμόγελο δὲν ἔφερε. Καὶ κάθεται ἀπ' τὸ πρῶτ' καὶ βλέπει τοὺς διαβάταις, Ὅπου περνοῦνε ξενισταῖοι καὶ τῆς γυροῦν τῆς πλάταις. Καὶ συλλογιέται ἡ δύστυχη πῶς φάνει μεσημέρι, Χωρὶς νὰ ἔχη τίποτε ἔς τὸ ἀδειανὸ τῆς χεῖρ. Καὶ συλλογιέται ὀλονυχτίς πῶς δὲν θὰ κλείσῃ ἡμάτι, Γιατ' ἔχει τ' ἀγοράκι της μὲ θερμῆ ἔς τὸ κρεβάτι. Καὶ συλλογιέται νηστικῶς τὴν νύχτα τί θὰ κάνη, Καὶ τὸ παιδί της ποῦ ἀγαπᾷ μὴν τύχη καὶ πεθάνῃ. Κι' ἀναστενάζει μὲ καῖμὸ καὶ βαρυαναστενάζει,

Χωρὶς κανέναν τίποτε ἔς τὸ χεῖρ της νὰ βάζῃ. Περνοῦνε νεῖαις ἀρχόντισσαις, περνοῦν ξανθομαλοῦσαις, Περνοῦνε κόραις λιγεραῖς, περνοῦν μαυροματοῦσαις. Περνοῦνε κι' ἀρχοντες τρανοὶ μὲ χρήματα περίσσια, Μὰ δὲν γυρίζουν νὰ τὴν ἴδου, τραβᾶνε ὁλοῖσια. Κ' ἕνα ἀγοράκι ἐμμορφο γυροῦσ' ἀπ' τὸ Σχολεῖο, Καὶ κράταγε ἔς τὸ χεῖρ του ὀλόχρυσο βιβλίο. Καὶ γύρισε καὶ χύταξε μὲ πόνο τὴ γρηοῦλα, Ποῦ ἀπλωνε τὸ χεῖρ της τὸ ἀδειο μὲ τρεμοῦλα. Καὶ βγάλεϊ ἀπ' τὴ τζέπη του καὶ δίνει μιὰ δεκάρα... Καὶ ἡ γρηὸ τοῦ φίλησε τὸ χεῖρ μὲ λαχτάρα. Καὶ τ' ἀγοράκι τὸ μικρὸ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, Ψωμάκι ἔς τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ τὴν ἔρμη μάννα δίνει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κοῦλα φαλιδίζει τὴν μικρὰν σκυλίτσαν ἡ ὁποία ἔχει πολὺ ὀρεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.

— Τί κάμεις ἐκεῖ, Κοῦλα, τὴν ἑρωτᾷ ἡ μήτηρ της.

— Κοιμῶμαι, μαμά μου, ἀσχημα τὴν Φορνά μας διὰ νὰ νηρέπεται νὰ παρουσιασθῆ βταν ἔρχονται ἄνθρωποι, κ' ἔτσι δὲν θὰ γυυγῆ πλέον διότι ἀπὸ τῆ νεροπῆ της θὰ κρύβεται ὅταν ἔρχονται ξένοι καὶ δὲν θὰ τοὺς βλέπη.

Ἐστία, ἐκ τῶ Ν. Α. Κ.

Δύο Κορυϊοκεφαλᾶκιδες ἰεροὶ ὡς χοῖροι παρουσιάζονται εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον διὰ νὰ ἐγγραφῶν μαθηταί.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ δεχθῶ, παιδιά μου, ἔς τὸ σχολεῖον.

εἰσθε πολὺ βρωμιάρικα. Ἀλλάξατε τοῦλάχιστον τὰ ὑποκάμισά σας.

— Ὅσα γι' αὐτὸ μὰς εἶνε εὐκόλον, ἀπεκρίθησαν ἐξερχόμενοι τοῦ σχολεῖου.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ἡμέρας ἐπανήλθον καὶ οἱ δύο.

— Μὰ καὶ πάλιν εἰσθε ἰεροὶ, ἀναφωνεῖ ὁ διδάσκαλος.

— Καὶ βρωμ, δάσκαλε, ἐκάμμεν ὅτι μὰς εἶπατε, ἀποκρίνονται οἱ Κορυϊοκεφαλᾶκιδες παρατηροῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον μετ' ἐκπλήξεως.

Καὶ πράγματι εἶχον ἀλλάξῃ τὰ ὑποκάμισά των, δηλαδὴ ὁ ἕνας Κορυϊοκεφαλᾶκις ἐφόρεσε τὸ ὑποκάμισον τοῦ ἄλλου Κορυϊοκεφαλᾶκι.

Ἐστία, ἐκ τῶ Ἀναστ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

9. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶν' ὄνομα ἀνδρὸς πολὺ ἀρχαίου
Τὸ δευτέρον μου ὄνομα θεοῦ, ὅχι ἡμιθέου,
Τὸ σύνολόν μου . . . ἀλλὰ τί, τὸ σύνολον ζητεῖτε!
Ἐγὼ εἶμι τὸ σύνολον τοῦ κόσμου! Ἀπορεῖτε;

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἰωνίου Ἀστέρος.

10. Στοιχειώγραφος.

Ἀκέραιον μὲ ἀγάπης διδοῖ σὲ ἐνδύει·
Ὁλόκληρον μ' ἐχθρεύεται διδοῖ σὲ ἐγκλείει.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχαίου τῶν Εὐζώνων.

11. Ἀναγραμματισμός.

Εὐ, μήπως θέλεις τῶνομα νὰ σ' εἶπω καὶ τοῦ κεῖμαι;
Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος θὰ μ' εὕρῃς, νήσος εἶμαι.
Ἄν δὲ ἀναγραμματίσῃς ποιήσῃς τῶν στοιχείων
Κ' ἐκ τῶν τεσσάρων, φίλε μου, τὰ τρία μόνον λάβῃς
Δὲν θὰ ἴδῃς τι μέγιστον κ' ἀρρόμητον ἠθρίον.
Μικρὸν πλὴν ζῆρον πρόξενον ἀποστροφῆς καὶ βλάβῃς.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἑρσικακοῦ ποιήματος.

12. Αἰνίγμα.

Εὐωδίζει τ' ἀρετικὸν μου
Καὶ σὲ ποτίζει τὸ θηλυκὸν μου,

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ἑργαστικῆς Μελίσσης.

13. Τρίγωνον.

1. Εἶμαι νήσος τις ὥρατα καὶ ἀνήκει στήν Τουρκίαν.
2. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης νήσος καὶ μ' εὕρισκεις εἰς τὰς Κουκλιδάς.
3. Στὴν γραμματικὴν θὰ μ' εὕρῃς καὶ ἐμὰ ἀντωνυμίαν.
4. Εἶμαι συμφωνῶν τι μόνον καὶ μ' εὕρισκεις στὰς λαμπάδας.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτίου.

14. Ῥόμβος.

		Π		
	*	*	*	*
*	*	*	*	*
Π	*	Α	*	Σ
*	*	*	*	*
		Σ		

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ἐξέδου τοῦ Μισολογγίου.

15. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

1. Πρέπει τὰ πάθη νὰ ἀποφεύγωμεν, διδοῖ γίνονται αἰτία
πολλῶν δυστυχημάτων. — 2. Μὴ ἀκούῃς τὸν κόλακα καὶ κερ

σὲ φωνεῖ διὰ καλοῦ ὀνόματος. — 3. Εὐχαριστοῦμαι τὰ μέ-
γιστα νὰ ἀναγινώσκω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. — 4. Πρέπει νὰ βα-
δίζωμεν πάντοτε τὴν εὐθείαν ὁδόν.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς τῶν Ἀσθίων.

16. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχαίων γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξων σχη-
μάτισον τὸ ὄνομα δένδρου καρποφόρου, διὰ δὲ τῶν τελικῶν
τὸ ὄνομα θεοῦ τῆς μυθολογίας.

1. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Ἀντωνυμία. 3. Ὄρος τῆς Ἑλ-
λάδος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ἑργαστικῆς Μελίσσης.

17. Γρόφος.

$$\text{Ἐμ! εἰς τί καὶ} + : \text{ λέξεις γενῶ} + \frac{N}{ΑΣ}$$

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος.

18. Λογοπαγίγιον.

Ποῖα χώρα δὲν θὰ μεγαλῶσῃ ποτὲ;

Ἐπιτάλη ἀπὸ Γεωργίου 1. Ζώνου.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῇ φυλλάδι τῆς 18ης Ἰουνίου Ἑπιγραμματικῶν ἀσκήσεων.

161. Βιόνη (B, I, N). — 162. Σίνθη, ἄνω. — 163
Κύνος, Κύβνος. — 164. Αἰτήν, μὴν. — 165. — θέστωρ,
Νέστωρ. — 166. Ράκη, ραχί. —

167. ΑΑΒΗ	— 168. ΓΑΑ-ΑΙ-Α	— 169. Γ
ΑΡΗΣ	ΑΙ-ΒΑ-ΑΙ	ΗΑΣ
ΒΗΜΑ	Α-ΑΙ-ΚΟΝ	ΠΑΑΔΙ
ΗΣΑΥ		ΓΑΑΑΝΟΣ

170 Ἐπερὶ νὰ κόψῃ 256 παρτοκάλια. —
171. Ἡ ἀλεπού πού κοιμάται ὄρνιθες δὲν
πίνει. — 172. 1. Γμηττός. 2. Ταύγετος. Σ

3. Αἶμος. 4. Ἄθως. 5. Πυρηναία. — 173. Μὴ μου ποὺς
κύκλους τάραντε. — 174. ΑΙΑΣ (1. Ἄνδρος. 2. Ἴος. 3. Ἀ-
νάφη. 4. Σκόπελος). — 175. ΒΕΑΓΙΟΝ (1. Βόνιτσα. 2. Ἐρ-
μῆς. 3. Λερμονέα. 4. Γραιλανθία. 5. Ἰεραξ. 6. Ὀδοσσεὺς
Ἀνδρουττος. 7. Νεάπολις). 176. ΕΑΕΝΗ, ΜΑΡΙΑ (1. Εἰδὴν.
2. Λαμία. 3. Ἐσφ. 4. Νεωστ. 5 Ἡλεία). — 177. Τίποτε
δὲν ἀποκτείνεται δίχως κόπον διὰ νὰ θερίσῃ εἰς πρέπει νὰ
σπεύρῃ, καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῇ εὐχαρίστησιν πρέπει νὰ κο-
πίσῃ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τά-
ξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. λεπτὰ 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Ἐγκριθεῖσα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρ-
την τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἀνω βιβλίων εἶναι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς
πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γί-
νεται τοῖς μετρητοῖς.